

Georges Feydeau
Η ΚΥΡΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΜΑΞΙΜ
Μετάφραση – Διασκευή: Νόνικα Γαληνέα
Θέατρο «Ιλίσια»
Θεατρική Περίοδος 1991-1992

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Το ιατρείο του Δρ. Πετιπόν. Μεγάλο δωμάτιο άνετα αλλά αυστηρά επιπλωμένο. Δεξιά ένα παράθυρο με κουρτίνες. Στο βάθος αριστερά, πόρτα που οδηγεί στο δωμάτιο της κας Πετιπόν. Στο βάθος, κέντρο, μια μεγάλη καμάρα καλυμμένη με βαριά κουρτίνα που ανοιγοκλείνει με κορδόνια. Από κει επικοινωνεί με την κρεβατοκάμαρα του κου Πετιπόν. Ο τοίχος δεξιά αυτής της κάμαρας όπου υπάρχει ένα κρεβάτι στη μέση, κάνει μια γωνία ώστε το πόδι του κρεβατιού ν' ακουμπάει στην άκρη των κουρτινών ενώ απ' τη μεριά του κεφαλιού, υπάρχει ακρετός χώρος για να χωρέσει μια καρέκλα ανάμεσα στην καρέκλα και στην κάμαρα. Απ' την άλλη μεριά του κρεβατιού ένα κομοδίνο με μια λάμπα με abajour. Στο κέντρο αριστερά ένας μεγάλος καναπές δερμάτινος capitonee με ίσια πλάτη και ένα μπράτσο. Δεξιά απ' τον καναπέ μια καρέκλα. Δεξιά της σκηνής ένα γραφείο – τραπέζι. Μια πολυθρόνα γραφείου. Αριστερά απ' το χαλί – τραπεζομάνδηλο. Κάτω απ' το τραπέζι μια καρέκλα. Κάτω από άλλη καρέκλα που φαίνεται στο χωλ υπάρχει ένα κορδόνι τοίχου – κουδούνι. Πάνω στο γραφείο στυπτόχαρτο. (buvard), μελανοδοχείο και δύο μεγάλα βιβλία ιατρικά. Ένα ηλεκτρικό κορδόνι περνάει μέσα απ' το παράθυρο και καταλήγει σε πρίζα. Η σκηνή στο σκοτάδι. Οι κουρτίνες κλειστές. Μεγάλη ακαταστασία στο δωμάτιο. Ο καναπές αναποδογυρισμένος, τα πόδια στον αέρα. Αναποδογυρισμένη και η καρέκλα με ένα καπέλο κρεμασμένο στο ένα πόδι. Πάνω στο γραφείο – τραπέζι μια ομπρέλλα ανοιχτή. Χάμω το «πουφ» και αυτό αναποδογυρισμένο στο πάτωμα. Η σκηνή είναι άδεια, το ρολόι χτυπάει 12 το μεσημέρι και στη συνέχεια φωνές που ακούγονται να έρχονται απ' έξω. Μπαίνουν Μονζικούρ και Ετιέν.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : (Δυνατά) Δεν είναι δυνατόν να κοιμάται ακόμα! Αποκλείεται!

ETIEN : Σσσσ! Πιο σιγά σας παρακαλώ Κύριε! Πιο σιγά!

MONZIKOYR : (Πιο σιγά). Μα δεν είναι δυνατόν να κοιμάται ακόμα. Άνοιξε τις κουρτίνες – Είναι θεοσκότεινα εδώ μέσα.

ETIEN : Μάλιστα Κύριε. (Πάει στα παράθυρα και τραβάει τις κουρτίνες. Το δωμάτιο γεμίζει φως). Ο Χριστός και η Παναγία! Τί έγινε εδώ μέσα; Κάτι σοβαρό θα πρέπει να συνέβη στον Κύριο.

MONZIKOYR : Θα 'ταν τύφλα στο μεθύσι

ETIEN : Σας παρακαλώ! Τι λέτε τώρα; Ποιό μεθύσι; Ο Κύριος πίνει μόνο νερό. Και αυτό ακόμα το αραιώνει με γάλα.

MONZIKOYR : Πρέπει να τον ξυπνήσουμε αμέσως – Έχω να του μιλήσω.

ETIEN : Αν αναλαμβάνετε εσείς την ευθύνη...

MONZIKOYR : Την αναλαμβάνω.

ETIEN : Εντάξει τότε. Αλλά με ήχους φυσιολογικούς παρακαλώ.

MONZIKOYR : Τί εννοείς φυσιολογικούς;

ETIEN : Εννοώ σιγά – σιγά, γλυκά – γλυκά, σιγοτραγουδώντας – ας πούμε τί θα λέγατε να του τραγουδήσουμε μαζί ένα τραγουδάκι;

MONZIKOYR : Αν νομίζεις πως αυτό θα είναι αποτελεσματικό - γιατί δεν έχω καιρό για χάσιμο... Υπάρχει κανένα ειδικό τραγούδι που τον ξυπνάει;

ETIEN : Μάλιστα Κύριε, έχει ιδιαίτερη προτίμηση στον Εθνικό ύμνο...(Αρχίζουν και τραγουδάνε παρέα, ο MONZIKOYR δεν ξέρει τα λόγια και όλο τραγουδάει τρα λα λα λα λα λα λα λα λα).

MONZIKOYR : (Ξαφνικά σταματάει ακούει ένα μουγγρητό). Σουτ! Ακούω ένα ζώο που μουγγρίζει.

ETIEN : Είναι ο Κύριος που ξυπνάει.

ΦΩΝΗ ΠΕΤ. : Ε!! Τί ήταν αυτό;

MONZIKOYR και ETIEN : Πετιπόν! Κύριε!

ΦΩΝΗ ΠΕΤ. : Ωωωωωχ.....

MONZIKOYR : Έλα, σήκω επιτέλους...

ΦΩΝΗ ΠΕΤ. : Τί ώρα είναι;

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : (Δείχνει τον καναπέ) Από εκεί βγαίνει η φωνή. (Τρέχουν και οι δύο στον καναπέ και βλέπουν τον Πετιπόν με το πουκαμισο και τη γραβάτα μισολυμένη να κοιμάται κάτω απ' τον καναπέ).

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Τί κάνεις εκεί κάτω;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Μη μ' ενοχλείς! (Βλέποντας τον ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ από πάνω του όρθιο.) Τί θες εσύ στο κρεβάτι μου;

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Κρεβάτι το λες εσύ αυτό; Εσύ είσαι κάτω απ' τον καναπέ...

ΠΕΤΙΠΟΝ : (Έξω φρενών). Απ' τον καναπέ; Ποιόν καναπέ; (Κρατάει το κεφάλι του με τα δυο χέρια). Ωχ.. Ωχ.. Το κεφάλι μου...

ΕΤΙΕΝ : Να σας βοηθήσω να σηκωθείτε Κύριε...

ΠΕΤΙΠΟΝ : (Ενοχλημένος). Άσε με κάτω...

ΕΤΙΕΝ : Προτιμάτε να μείνετε ξαπλωμένος στο πάτωμα Κύριε;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Να σου λειπουν τα λογοπαίγνια. Λογαριασμό θα σου δώσω; Ζεσταινόμενα στο κρεβάτι μου και ξάπλωσα εδώ. Έτσι μ' άρεσε. Και τώρα θα σηκωθώ γιατί έτσι μ' αρέσει. Ορίστε μας. Τί ώρα είναι;

ΕΤΙΕΝ : Περασμένες δώδεκα Κύριε.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Εννοείς μεσάνυχτα;

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Εννοεί μεσημέρι.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Αν είναι μεσημέρι γιατί είναι σκοτεινά;

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Άνοιξε τα μάτια σου.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Φοβάμαι.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Θα σου κρατάω το χέρι.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Θάρρος ΠΕΤΙΠΟΝ. Θάρρος. (Ανοίγει τα μάτια του και βγάζει ένα ουρλιαχτό). Δε βλέπω τίποτα. Με δηλητηρίασαν.

ΕΤΙΕΝ : Σας το 'πα εγώ ότι ο Κύριος αποκλείεται να 'ταν μεθυσμένος...

ΠΕΤΙΠΟΝ : Εγώ μεθυσμένος; Εγώ; Είμαι χάλια. Πολύ άρρωστος.

ΕΤΙΕΝ : Μήπως θα θέλατε να φάτε κάτι;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Με κοροϊδεύεις κια από πάνω;

ΕΤΙΕΝ : Εγώ;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Ναι, εσύ!

ΕΤΙΕΝ : Όχι Κύριε!

ΠΕΤΙΠΟΝ : Τί όχι Κύριε;

ΕΤΙΕΝ : Όχι Κύριε δεν σας κοροϊδεύω!

ΠΕΤΙΠΟΝ : Έξω! Έξω από δω αμέσως θρασύτατε!

ΕΤΙΕΝ : Πολύ καλά κύριε. (πάει να φύγει)

ΠΕΤΙΠΟΝ : Έλα δω!

ΕΤΙΕΝ : Αμέσως Κύριε...

ΠΕΤΙΠΟΝ : Πού είναι η Κυρία;

ΕΤΙΕΝ : Πήγε να επισκεφθεί τον αιδεσιμότατο Κύριε...

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Ασχολείται πάντα με τα «Θεία» η γυναίκα σου;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Α, βέβαια. Τελευταία μάλιστα και με τη μεταφυσική. Πιστεύει πως είναι μέντιουμ. (Στον ΕΤΙΕΝ που χαμογελάει γεμάτος νόημα). Έξω από δω αμέσως. (Ο ΕΤΙΕΝ φεύγει). Αυτός ο άνθρωπος είναι θρασύτατος. Όσο για σένα ωραία μου τα κατάφερες.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Α, όλα κι όλα – εγώ δε φταίω σε τίποτα. Εγώ σου είπα: Πετιπόν βγάλαμε πέρα μια δύσκολη εγχείρηση, πεθαίνω στη δίψα, πάμε να πιούμε κάτι.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Και φυσικά με πηγες στο Μαξίμ!

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Σε πήγα στο Μαξίμ αλλά σου είπα να κάτσουμε πέντε λεφτά. Όχι όλη τη νύχτα!

ΠΕΤΙΠΟΝ : Και ήταν ανάγκη να με παρατήσεις και να φύγεις;

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Έπρεπε να πάω στην κλινική. Είδα όλους τους αρρώστους σου.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Είδες και τον εγχειρισμένο;

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Και τον εγχειρισμένο.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Δεν πονάει;

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Καθόλου.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Ευτυχώς. Πέτυχε η εγχείρηση.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Η εγχείρηση πέτυχε. Αλλ' αυτός πέθανε.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Ωχ!

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Ναι. Ήταν καταδικασμένος.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Στο 'λεγα εγώ πως η εγχείρηση ήταν περιττή.

MONΖΙΚΟΥΡ : Μια εγχείρηση δεν είναι ποτέ περιττή. Αν δεν μπορεί να χρησιμεύσει στον εγχειρισμένο, χρησιμεύει σ' αυτόν που εγχειρίζει.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Είσαι κυνικός.

MONΖΙΚΟΥΡ : Είμαι χειρουργός. (Μπαίνει η Κα ΠΕΤΙΠΟΝιπόν)

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Επιτέλους! Σηκώθηκε! (Πάει να τον φιλήσει). Να το φιλήσω το πουλάκι μου...

ΠΕΤΙΠΟΝ : Καλημέρα Γαβ – ωχ – ριέλλα...

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Καληέρα Κύριε Μανζικούρ.

MONΖΙΚΟΥΡ : (Ιδιαίτερως ευγενής) Κυρία μου...

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : (Κοιτάζοντας τον άντρα της) Θεέ και Κύριε! Πώς είναι έτσι;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Πώς είμαι; Δεν ε αισθάνομαι καλά...

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Είσαι πράσινος. (Στον Μονζικούρ). Γιατρέ, τον βλέπετε;

MONΖΙΚΟΥΡ : Κανένας λόγος ανησυχίας Κυρία μου... Έχει ελαφρά συμπτώματα της νόσου Μαξίμα.

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Αχ Χριστέ μου! Είναι σοβαρό;

MONΖΙΚΟΥΡ : Ο ιός Μαξίμα – Μαξίμα; Τίποτα το ανησυχητικό... Χρειάζεται κρεβάτι, καμιά εντριβή, καμιά ασπιρίνη και σε μια δυο μέρες θα είναι μια χαρά.

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Περίεργο... Δε μου φάνηκε ζεστός το πρωί που τον φίλησα...

ΠΕΤΙΠΟΝ : Με φίλησες; Πού με φίλησες;

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Τί ερώτηση είναι αυτή; Στο κρεβάτι σου. Πού ήθελες δηλαδή να σε φιλήσω; Κάτω απ' τον καναπέ; Βέβαια ήσουνα χωμένος μέσα στις κουβέρτες και έκανα μεγάλη προσπάθεια για να βρω το μετωπάκι σου.. Πάω να σου φέρω ένα ζεστό... Θα σου κάνει καλό... (Φεύγει).

ΠΕΤΙΠΟΝ : Με φίλησε στο κρεβάτι μου και γω ήμουνα κάτω απ' τον καναπέ... Εσύ πώς το εξηγείς αυτό;

MONΖΙΚΟΥΡ : Προβληματίζομαι...

ΠΕΤΙΠΟΝ : Μήπως είμαι υπνοβάτης; (Ξαφνικά απ' το βάθος ακούγεται η φωνή της Γαρίδας)

ΓΑΡΙΔΑ : Αχαχουχα...

ΠΕΤΙΠΟΝ : (Γυρίζει στον Μανζικούρ). Είπες τίποτα;

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Ποιός; Εγώ; Όχι, δεν είπα τίποτα.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Αφού είπες Αχαχουχα.
 ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Εγώ; Δεν είσαι καλά μου φαίνεται.
 ΓΑΡΙΔΑ : (Ακούγεται ένα φτέρνισμα).
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Επιμένεις πως δεν είπες τίποτα;
 ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Κάποιος φτερνίστηκε.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Αυτό λέω και γω.
 ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Ναι αλλά δεν φτερνίστηκα εγώ.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Μη με εκνευρίζεις. Αν θέλεις κάτι να μου πεις, πες το!
 ΓΑΡΙΔΑ : (Ανακάθεται στο κρεβάτι) Τί να σου πω; Καλημέρα παιδάκια!
 (Φοράει το σλιπ της και είναι τυλιγμένη με το σεντόνι).
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Τί κάνεις εκεί με το σεντόνι μου; Βγάλτο αμέσως. (Η Γαρίδα αρχίζει να το βγάζει).
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Όχι. Βαλτο αμέσως
 ΓΑΡΙΔΑ : Θα κάνω ό,τι μου πεις. Με πληρώνουν για να τους κάνω αυτά που μου ζητάνε και όταν με πληρώσουν καλά, τους τα κάνω όλα... ακόμα πιο καλά...
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Τί εννοείς δηλαδή;
 ΓΑΡΙΔΑ : Καλά, βλάκας είσαι; Δεν καταλαβαίνεις;
 ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Κάπου σε ξέρω εσένα...
 ΓΑΡΙΔΑ : Κάπου με ξέρεις;
 ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Κάπου σ' έχω ξαναδεί... Εσύ δεν είσαι η Γαρίδα; Η διάσημη καμπαρετζού του Μαξίμ;
 ΓΑΡΙΔΑ : Είσαι γάτα μπούφο μου.
 Τραγούδι.
 Εγώ είμαι η κυρία του Μαξίμ
 Εγώ είμαι αυτή που βέπεις στα όνειρά σου
 ειμ' εγώ αυτή που ζητάει τον έρωτά σου
 και τα χέρια μου σου λένε έλα πάρε με στην αγκαλιά σου.
 Έχω γάμπα που σκίζει και μάτι που κόβει
 και είμαι έτοιμη για όποιον με θελήσει πολύ
 είμαι πολύ κοκετα και πολύ τολμηρή.
 Αλλά δικιά σου για πάντα μην περιμένεις ποτέ πως θα γίνω...

Η ζωή μου είναι πολύ μποέμ
και μπορεί να με λένε μιραία γυναίκα
αλλά μέσα μου έχω μείνει ντροπαλή
και κρύβω πολύ πιο πολλά απ' αυτά που δείχνω...
Κι αν ψιθυρίζω... ο έρωτας για μένα είναι πάνω απ' όλα...
Πρέπει νάρθεις πολύ πολύ κοντά για να μ'ακούσεις.
Δεν είμαι αυτή που νομίζεις πως είμαι
εσύ με ξέρεις μόνο σαν την Κυρία απ' το Μαξίμ
τα φιλαράκια με φωνάζουνε Γαρίδα... Μάντεψε γιατί...
(Με μια κίνηση χορευτική περνάει το πόδι της πάνω από μια
καρέκλα και λέει :)

Ζήτω το πήδημα. (Πέφτει στον καναπέ)

ΠΕΤΙΠΟΝ : Γνωριζόμαστε; Έχουμε συστηθεί;
ΓΑΡΙΔΑ : Γνωριζόμαστε. Αλλά δεν έχουμε συστηθεί.
ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Χάρμα, χάρμα είναι... Εγώ λέγομαι Μονζικούρ και από δω
είναι ο γιατρός Πετιπόν. Εσείς έπρεπε να ονομάζεστε
Λατρεμένη - Απίστευτη - Υπέροχη (ανασαίνει βαριά) Η
Γυναίκα γλύκα.
ΓΑΡΙΔΑ : Ηρέμησε. Ηρέμησε. Όχι υπερβολές...
Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : (Απ' έξω) Ετιέν!
ΠΕΤΙΠΟΝ : Η Γαβριέλλα! Η Γαβριέλλα! Σκέψου πως τη φίλησε η
Γαβριέλλα!
ΓΑΡΙΔΑ : Με φίλησε; Γιατί
ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Αυτό το θείο δέρμα; Μπροστά σου Γαρίδα τρέμω ολόκληρος.
Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : (Απ' έξω) Ετιέν!
ΠΕΤΙΠΟΝ : Σε παρακαλώ, τρέμε έξω απ' το δωμάτιο. Έρχεται η γυναίκα
μου (Στη Γαρίδα). Φύγε!
ΓΑΡΙΔΑ : Πού να πάω;
ΠΕΤΙΠΟΝ : Αμέσως!
ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Απ' αυτή την πόρτα.
ΠΕΤΙΠΟΝ : Ναι απ' αυτή. (Ξαφνικά). Εξαφανίσου.
ΓΑΡΙΔΑ : Να εξαφανισθώ;
ΠΕΤΙΠΟΝ : Χάσου. (Μπαίνει η ΚΥΡΙΑ ΠΕΤΙΠΟΝ κρατώντας δίσκο με
τσάι, μπισκότα κλπ. Ο Μονζικούρ κρύβει τη Γαρίδα έτσι ώστε
η Κα ΠΕΤΙΠΟΝιπόν να μη μπορεί να τη δει και στη διάρκεια
των επόμενων φράσεων τη χώνει με τρόπο πίσω απ' τις
κουρτίνες.)
Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Πώς είναι το χρυσό μου;
ΠΕΤΙΠΟΝ : Όχι και πολύ καλά.
Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Βγάλε αυτό το φουστάνι απ' το τραπέζι σε παρακαλώ... Ν'
ακουμπήσω το δίσκο.
ΠΕΤΙΠΟΝ : Φουστάνι;
ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Φουστάνι;
ΠΕΤΙΠΟΝ : Ποιό Φουστάνι;

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Αυτό το Φουστάνι
ΠΕΤΙΠΟΝ : Αυτό είναι τραπεζομάνδηλο.
Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Είναι Φουστάνι.
ΠΕΤΙΠΟΝ : Τραπεζομάνηλο.
Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Φουστάνι.
ΠΕΤΙΠΟΝ : Ποιανού Φουστάνι;
Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : (Έχει βάλει το δίσκο πάνω στο τραπέζι και αρπάζει το Φουστάνι απ' τον Πετιπόν). Δικό μου Φουστάνι!

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Δικό της Φουστάνι;
Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Πότε το φέρανε;
ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Ου... Το είχαν φέρει όταν μπήκα εγώ στο δωμάτιο.
ΠΕΤΙΠΟΝ : Εγώ δε θυμάμαι τίποτα. Ζαλίζομαι. Νομίζω πως θα λιποθυμήσω

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Τι φοβερό!
ΠΕΤΙΠΟΝ : Δεν ευθύνομαι εγώ για κατάσταση της υγείας μου...
Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Δεν εννοούσα εσένα. Λέω για τη μοδίστρα μου... Το 'στειλε μια μέρα αργότερα και δεν είναι ούτε το μοντέλο που της παρήγγειλα. Και δεν είναι καν στα μέτρα μου. Και το 'στειλε χωρίς κουτί.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Δώστο μου. (Της το παίρνει)
ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Γιατι; Εσένα θα σου πάει καλύτερα; (Το παίρνει από τον ΠΕΤΙΠΟΝ).

ΠΕΤΙΠΟΝ : Θα το επιστρέψω εγώ προσωπικώς και θα διαμαρτυρηθώ εγώ στη μοδίστρα. (Το παίρνει απ' τον Μονζικούρ).

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Ευχαριστώ αλλά θα το αναλάβω εγώ αυτό το ζήτημα. (Τραβάει το φουστάνι απ' τον Πετιπόν, το παίρνει και φεύγει). (Η Γαρίδα ορμάει στο δωμάτιο).

ΠΕΤΙΠΟΝ : Που πάτε;
ΓΑΡΙΔΑ : Να πάρω το φουστανάκι μου.
ΠΕΤΙΠΟΝ : Δεν θα πάτε πουθενά.
ΓΑΡΙΔΑ : Θα πάω και θα παραπάω - δε μου λες, τρελλάθηκες και μου μιλάς στον πληθυντικό;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Αφήστε τ' αστεία και δρόμο... Γρήγορα...
ΓΑΡΙΔΑ : Χθες το βράδυ ήσωνα πιο ερωτευμένος.
ΠΕΤΙΠΟΝ : Ε, σήμερα το πρωί είμαι αλλιώς - Άντε κάντε λιγάκι γρήγορα!

ΓΑΡΙΔΑ : Μανία που που 'χεις να μου μιλάς στον πληθυντικό... Λες και είσαι ο υπηρέτης μου...

ΠΕΤΙΠΟΝ : Γρήγορα είπαμε...
ΓΑΡΙΔΑ : Καλά ντε - πως κάνεις έτσι, άλλωστε εγώ είμαι συνηθισμένη αλλιώς... Θέλω να μου δίνουν και λιγάκι σημασία - οι άντρες.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Α... Καλά... Πόσα θες;
(Βγάζει το πορτοφόλι του)

ΓΑΡΙΔΑ : Τί είπες;
ΠΕΤΙΠΟΝ : Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο - είσαι γυναίκα που πληρώνεσαι - πόσα θες;

ΓΑΡΙΔΑ : Ωραίος τρόπος... Όλο φινέτσα είσαι...
ΠΕΤΙΠΟΝ : (Ξαναβάζει το πορτοφόλι στην τσέπη του, πάει και της σφίγγει το χέρι - σαν χειραψία). Άμα δε θες... Δεν θέλω να σε προβάλλω... Άλλη φορά...

ΓΑΡΙΔΑ : Εδώ που τα λέμε, ένα μικρό δωράκι θα το δεχόμουν... Άλλο το ένα άλλο το άλλο!

ΠΕΤΙΠΟΝ : Τέλος πάντων... Προκειμένου να ξαναβρώ την ηρεμία μου... (Βγάζει απ' την τσέπη του δύο χαρτονομίσματα 20 φράγκων και τα δίνει στη Γαρίδα). Να... Πάρε σαράντα φράγκα.

ΓΑΡΙΔΑ : Σαράντα φράγκα! (Του σπρώχνει το χέρι) Ωραίος είσ' εσύ... Πλάκα μου κάνεις;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Τι; Δεν σου φτάνουν; Τόσα παίρνω εγώ για μια επίσκεψη.

ΓΑΡΙΔΑ : Δόξα τω Θεώ, δεν είμ γιατρός. Δεν μου λες, για ποιά με πέρασες;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Εντάξει λοιπόν – Πες μας την ταρίφα σου να τελειώνουμε.

ΓΑΡΙΔΑ : Ποιός σου ζήτησε λεφτά βρε μπουμπούνα; (Του τσιμπάει τη μύτη) Αλλά αφού επιμένεις σώνει και καλά να μου κάνεις ένα δωράκι... να πάρω μου το φουστανάκι μου... Το χρωσάω ακόμα. Χάρισέ μου το εσύ. Αυτό είν' όλο.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Αυτό είν' όλο. Πολύ ευγενικό... πολύ λεπτό...

ΠΕΤΙΠΟΝ : Τέλος πάντων... Όταν βρεθεί κανείς σε αδιέξοδο... (Βγάζει εκατό φράγκα). Πόσο κάνει;

ΓΑΡΙΔΑ : Δύο φορές διακόσια πενήντα...

ΠΕΤΙΠΟΝ : Πεντακόσια φράγκα;

ΓΑΡΙΔΑ : Είσαι γάτα... Ξέρεις και μετράς... μπαγάσα. (Του τσιμπάει τη μύτη).

ΠΕΤΙΠΟΝ : Έλα τώρα... (Βγάζει πεντακόσια φράγκα και τα δίνει ένα-ένα στη Γαρίδα).

ΓΑΡΙΔΑ : (Αρπάζοντας και το τελευταίο). Φχαριστώ.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Και τώρα δίνε του.

ΓΑΡΙΔΑ : Το φουστανάκι μου, κι έφυγα – που είναι το φουστανάκι μου;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Τί εννοείς το φουστανάκι σου;

ΓΑΡΙΔΑ : Τί θα πει τί εννοώ; Θέλω το φουστανάκι μου!

ΠΕΤΙΠΟΝ : Άδικα ψάχνεις δεν υπάρχει φουστανάκι – και έτσι καλή είσαι – άντε δίνε του τώρα! Τράβα!

ΓΑΡΙΔΑ : Σούστριψε; Τί θες; Να κόβω βόλτες τσιτσιδι;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Κανείς δεν θα το προσέξει. Να! Τυλίξου μ' αυτό. (Παίρνει το χαλί που σκεπάζει το πουφ και το ρίχνει στους ώμους της). (Η Γαρίδα το παίρνει και το πετάει στον Μονικούρ).

ΓΑΡΙΔΑ : Εσύ είσαι για δέσιμο. Θέλω πίσω το φουστάνι μου. Ακούς; Τώρα αμέσως.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Σου είπα δεν το' χω το φουστάνι – το πήρε η γυναίκα μου.

ΓΑΡΙΔΑ : Το πήρε η γυναίκα σου; Τότε λοιπ'ν να μου το πληρώσεις δύο φορές – μία για να το κρατήσω και μία... για να της το δώσω.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Μα αυτο μας κάνει δύο φουστάνια.

ΓΑΡΙΔΑ : Ε, ναι... Ένα που μου δίνεις και ένα που παίρνεις.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Το βρίσκω λογικότατο.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Αυτή δεν αστειεύεται.

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : (Απ' έξω) Είναι τρελή αυτή η ράφτρα – είναι τρελή! Πώς να χωρέσω σ' αυτό το πράγμα που μου στείλει!

ΠΕΤΙΠΟΝ : (Έντρομος). Θεέ μου! Η γυναίκα μου! Κρύψου! Κρύψου!

ΓΑΡΙΔΑ : Καλά ντε πως κάνεις έτσι;

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Γρήγορα! Γρήγορα!

ΓΑΡΙΔΑ : Όλο μες τα πόδια μας θα χώνεται αυτή;
 ΠΕΤΙΠΟΝ : (Τρέχει σαν τρελός δεξιά – αριστερά – λέει στον Μονζικούρ)
 Χώστην κάππου – όπου νάναι...

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Ναι, ναι.
 ΓΑΡΙΔΑ : Πού; Πού;
 (Ο Μονζικούρ της δίνει μια και τη χώνει κάτω απ' το τραπέζι).

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Εκεί, εκεί.
 ΓΑΡΙΔΑ : (Χάμω). Μα δεν μπορώ – είναι το πούφ!
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Χώσου επιτέλους!
 ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Στάσου! Μην κουνάς! (Όπως η Γαρίδα είναι στα τέσσερα
 μπρος στο τραπέζι, τη σκεπάζει με το χαλί και κάθεται στην
 πλάτη της όπως θάκανε αν ήτανε το πουφ).

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : (Μπαίνοντας και έχοντας ακούσει τις φωνές τους).
 Μα τί συμβαίνει επιτέλους εδώ μέσα;
 ΠΕΤΙΠΟΝ : (Πέφτει μπρούμυτα βγάζοντας μικρές κραυγές σαν κάποιος
 που έχει πάθει νευρική κρίση). Αχά! Αχαχά! Αχαχαχα!
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : (Εξαλλη). Τρέξτε γιατρέ, τρέξτε, τον ξανάπιασε η Μαξίμα –
 Μαξίμα. Ελάτε να τον πιάσετε – είναι πολύ βαρύς – Γιατρέ
 φέρτε εδώ αυτό το πουφ να τον ακουμπήσουμε.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : (Φωνάζοντας). Όχι! Όχι το πουφ! Δε θέλω το πουφ! Θέλω να
 είμαι όρθιος. Πάρτο από κει αυτό το πουφ.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Να πάρω το πούφ;
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : (Φωνάζοντας και αυτή σαν τον Πετιπόν).
 Ε, ναι, δεν ακούτε; Βγάλτε από κει αυτό το πουφ! Κάντε αυτό
 που σας λένε!

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Καλά, καλά, το βγάζω αμέσως – (δένει τα χέρια του και
 σέρνει το “πουφ” στο δωμάτιο πίσω απ' την καμάρα.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Αρχίζω να συνέρχομαι! Πάει, αυτό ήταν, πέρασε.
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Νομίζω πως σε τιμώρησε ο Θεός γιατί χθες με κορόιδευες
 όταν σου είπα πως με επισκέφθηκε η Αγία Αικατερίνη...

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Σοβαρά; Η Αγία Αικατερίνη;
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Ναι, πάει μόνο σε ειδικές περιπτώσεις. Δεν πάει όπου –
 όπου.

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Βεβαίως. Και μου είπε, “Κόρη μου πρόκειται να σ' επισκεφθεί
 ένας άγγελος και πρέπει να είσαι έτοιμη να τον δεχθείς και
 για να τον ακούσεις”.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Και ήρθε ο άγγελος;
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Τον περιμένω.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Θα περιμένεις πολύ ακόμα.
 ΦΩΝΗ ΤΗΣ (Απ' το βάθος, σαν κάποιος που βαρέθηκε να περιμένει).
 ΓΑΡΙΔΑΣ: Οχου... Άντε λοιπόν... Βαρέθηκα εδώ μέσα.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : (Έντρομος). Χριστέ μου η Γαρίδα.
 ΦΩΝΗ ΤΗΣ Τί θα γίνει βρε παιδιά; Θα κραήσει πολύ αυτή η ιστορία;
 ΓΑΡΙΔΑΣ: (ΟΠετιπόν βλέποντας τη γυναίκα του να στήνει αφτί
 ουρλιάζει για να καλύψει τη φωνή της Γαρίδας).

ΠΕΤΙΠΟΝ : Α! Χα! Α, ώστε πιστεύεις στα θαύματα! Χα! Ακούς Μονζικούρ,
 πιστεύει στα θαύματα χα – χα! (Πιο σιγά στον Μονζικούρ)
 Πες κι εσύ τίποτα Χριστιανέ μου!
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : (Με φωνή αυτοκρατορική) Σιωπή. Κάποιος μίλησε εκεί μέσα!

ΠΕΤΙΠΟΝ : (Κάνει μεγάλη φασαρία). Από πού; Εγώ δεν άκουσα τίποτα! Τίποτα δεν άκουσα! Εσύ Μονζικούρ άκουσες;
 ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Εγώ; Όχι, τίποτα δεν άκουσα.
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Εμένα φωνάζουν. Θα το δείτε. (Αρχίζει να πηγαίνει προς τα εκεί.)
 ΠΕΤΙΠΟΝ : (Χώνεται ανάμεσα για να την εμποδίσει να πάει). Όχι! Όχι!
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : (Τραβάει απότομα τις κουρτίνες και τινάζεται προς τα πίσω). Ω Θεέ μου! Τί είναι αυτό;
 (Βλέπουμε τη Γαρίδα περίεργα τυλιγμένη μέσα στα σεντόνια και με το φως της λάμπας από μέσα απ' τα σεντόνια. Φοράει στο κεφάλι το αμπαζούρ ανάποδα).
 ΠΕΤΙΠΟΝ ΚΑΙ ΜΟΝΖΙΚΟΥΡΜΑΖΙ: Ποιό; Ποιό;
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : (Δείχνοντας τη Γαρίδα) Δεν είναι δυνατόν! Ονειρεύομαι;
 ΓΑΡΙΔΑ : (Με φωνή εξ' ουρανού ως το τέλος της σκηνής) Γαβριέλλα! Γαβριέλλα! Για σένα έρχομαι Γαβριέλλα!
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Βλεπετε;
 ΓΑΡΙΔΑ : Όχι... Αυτοί οι άοιστοι δε με βλέπουν. Μόνο εσύ με βλέπεις Γαβριέλλα γιατί είσαι αγνή στην ψυχή.
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Είναι δυνατόν;
 ΓΑΡΙΔΑ : Κόρη μου, πέσε στα γόνατά σου. Είμαι ο άγγελος που περιμένεις.
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Ο άγγελος! Γονατίστε! Γονατίστε αμέσως!
 (Ο Πετιπόν και ο Μονζικούρ πέφτουν στα γόνατα, μπαίνει ο Ετιέν)
 ΕΤΙΕΝ : Έφερα το λεμόνι.
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Σιωπή. Γονάτισε αμέσως.
 ΕΤΙΕΝ : Τί είναι αυτό πάνω στο κρεβάτι;
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Είναι δυνατόν; Το βλέπεις κι εσύ;
 ΕΤΙΕΝ : Και βέβαια το βλέπω. Τί είναι; Λύκος;
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Δυστυχισμένη, είναι ο άγγελος.
 (Ο Ετιέν γονατίζει αφού βάλει το λεμόνι στο τραπέζι).
 ΓΑΡΙΔΑ : Γαβριέλλα! Έρχομαι απ' τον ουρανό εδώ στη γη για να σου πω πως είσαι ταγμένη για υψηλή αποστολή. Γυναίκα μ' ακούς;
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Είμαι όλη αφτιά
 ΓΑΡΙΔΑ : Σήκω απάνω αμέσως. Μη χάσεις ούτε ένα λεπτό. Θα πας κατευθείαν στην πλατεία της Concorde και θα κάνεις το γύρο της πλατείας πέντε φορές.
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Μάλιστα.
 ΓΑΡΙΔΑ : Μετά θα πας να στηθείς κάτω απ' τον οβελίσκο ώσπου να 'ρθει ένας άντρας να σου μιλήσει. Άκουσέ τον ευλαβικά γιατί απ' αυτά τα λόγια αθα φέρεις στον κόσμο έναν γιο. Όλη η Γαλλία περιμένει αυτόν τον γιο. Αυτός θα γίνει ο βασιλιάς της Γαλλίας. Πήγαινε κόρη μου για τον βασιλιά σου. Πήγαινε για την πατρίδα... πήγαινε και πάρε μαζί και τον υπηρέτη...
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Στην πλατεία;
 ΓΑΡΙΔΑ : Όχι από το δωμάτιο... Εγώ σε αποχαιρετώ... Και να μην ξαναπατήσει σ' αυτό το δωμάτιο... Εγώ τώρα εξαφανίζομαι στους ουραμούς... φως... (Πέφτει πάνω στην κοιλιά της πάντα

κουκουλωμένη με το σεντόνι που μπερδεύεται με τα σεντόνια του κρεβατιού – η λάμπα σβήνει).

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : (Σηκώνεται, κάνει να φύγει, σταματάει, παίρνει τον Ετιέν και με θεατρική μεγαλοπρέπεια λέει:) Έλα Ετιέν! Άμε. Για την Πατρίδα! (Βγαίνουν).

Η Γαρίδα πετάει από πάνω της το σεντόνι, πηδάει απ' το κρεβάτικο και καβαλάει την καρέκλα.

Και τώρα ντύσε με.

ΓΑΡΙΔΑ : Τί είπες;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Ντύσε με! Δώσμου κάτι να βάλω απάνω μου!

ΓΑΡΙΔΑ : Ντύσε την!

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Πώς να τη ντύσω δηλαδή; η γυναίκα μου τάχει όλα κλειδωμένα.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Δε μ' ενδιαφέρει, δικό σου πρόβλημα – πήγαινε να μου βρεις φουστάνι – εκτός κι αν προτιμάς να μείνω εδώ ώσπου να γυρίσει η γυναίκα σου...

ΓΑΡΙΔΑ : Πάμε Μονζικούρ... Πάμε να βρούμε ρούχα – αυτή δεν αστειεύεται.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Φύγαμε (Φεύγουν).

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : (Απ' έξω). Εδώ είναι η οικία του ιατρού Πετιπόν;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Ποιός είναι πάλι αυτός;

ΠΕΤΙΠΟΝ : (Απ' έξω). Παρακαλώ, ειδοποιείστε τον πως είναι εδώ ο θεός του ο στρατηγός Πετιπόν και επιθυμεί να τον δει.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Περάστε από δω Στρατηγέ μου.

ΕΤΙΕΝ : (Ο Στρατηγός μπαίνει στο δωμάτιο).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Δεν είναι κανείς εδώ; Πού είναι ο ανεψιός μου;

ΕΤΙΕΝ : Δεν ξέρω να σας πω. Έχει αλλάξει σηνήθειες τελευταίως... Θα σας πρότεινα να κοιάζατε και κάτω από τα έπιπλα. (φεύγει).

(Ο Στρατηγός κοιτάζει γύρω και βλέπει κάτω απ' τα σεντόνια κάτι που νομίζει πως είναι ο ανεψιός του).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Λουσιέν; Λουσιέν; Πού είσαι αγόρι μου; Έλα τώρα Λουσιέν μη μου κάνεις εμένα αστειάκια – να 'σαι σε τσάκωσα! (Δίνει μια στον πισινό της Γαρίδας. Η Γαρίδα ορμάει έξαλλη έξω απ' τα σεντόνια).

ΓΑΡΙΔΑ : Πώς τολμάτε! Με ποιο δικαίωμα με χτυπάτε; Ούτε καν έχουμε συστηθεί.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Σας ζητώ συγγνώμη – δεν είχα ιδέα – νόμιζα πως ήταν ο ανεψιός μου και του 'κανα αστειάκια.

ΓΑΡΙΔΑ : Πολύ ωραία αστειάκια ξέρετε να κάνετε.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Εσείς θα πρέπει να είστε η ανεψιά μου η Γαβριέλλα-καλησπέρα αγαπητή μου.

ΓΑΡΙΔΑ : Καλησπέρα. Τί κάνατε, καλά είστε;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Πολύ καλά! Δέκα χρόνια στην Αφρική παραλίγο να με ξεκάνουν – Αλλά τώρα πια γύρισα και είμαι ιδιαίτερα ευτυχής που σας γνώρισα.

ΓΑΡΙΔΑ : Εσείς ποιός είστε;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Θα πρέπει να έχεις ακούσει για μένα. Είμαι ο θεός σου ο Στρατηγός Πετιπόν de la Grele.

ΓΑΡΙΔΑ : Και γω είμαι η -

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Οι συστάσεις είναι περιττές. Αισθάνομαι ήδη πως γνωριζόμαστε από χρόνια και θα είμαστε φίλοι για πάντα – είσαι άρρωστη;

ΓΑΡΙΔΑ : Μια χαρά είμαι.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Τότε θα πρέπει να σε ξύπνησα.

ΓΑΡΙΔΑ : (Δείχνει τα εσώρουχά της). Α, αυτά; Λείπεις καιρό φαίνεται γι' αυτό... Είναι πολύ της μόδας τώρα.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Πρέπει να το πω στην Κλεμεντίνη. Καλό είναι α της τα μάθει κανείς αυτά.

ΓΑΡΙΔΑ : Ποια είναι η Κλεμεντίνη;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Η άλλη μου η ανεψιά και εξαδέλφη σου Κλεμεντίνη Μπουρέ. Το χρυσό αυτο κορίτσι που υιοθέτησα όταν πέθαναν οι γονείς της. Σε χρειαζόμαστε - η Κλεμεντίνη και γω.

ΓΑΡΙΔΑ : Τί να με κάνετε;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Έχει ανάγκη από μια μητέρα. Την παντρεύω τώρα και χρειάζεται μια μητέρα στο πλευρό της. Την παντρεύω με τον υπολοχαγό Κορινιόν.

ΓΑΡΙΔΑ : Ποιά, αυτή με τον υπολοχαγό Κορινιόν; Του Δωδέκατου των Δραγώνων;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Τον ξερεις;

ΓΑΡΙΔΑ : Αν τον ξέρω; Ούτε τον έχω ακούσει.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Ωραία λοιπόν θα τον γνωρίσεις. Αύριο γίνεται η τελετή του γάμου σε στενότατο κύκλο στον πύργο μου στο Τουραίν. Ελπίζω να δέχεσαι να είσαι εσύ η οικοδέσποινα και να με βοηθήσεις να παντρέψω τη μικρή με όλες τις τιμές που επιβάλλει η κοινωνία μας.

ΓΑΡΙΔΑ : Πλάκα θα 'χει.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Δέχεσαι λοιπόν να με βοηθήσεις;

ΓΑΡΙΔΑ : Δέχομαι! Θα σε βοηθήσω θείε μου...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Τίγενναιόδωρο – τι ζεστό πλάσμα που είσαι – Τί γλυκό γυναικάκι.. (Φιλιάει τη Γαρίδα)

ΓΑΡΙΔΑ : Ωραίο πράγμα η οικογένεια... (Μπαίνει ο Πετιπόν.)

ΠΕΤΙΠΟΝ : Δεν μπορώ να καταλάβω πού μου έχει τρυπήσει η ρόμπα μου αυτό το ζώο ο Ετιέν.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Ήρθες επιτέλους!

ΠΕΤΙΠΟΝ : Κύριε των δυνάμεων δεν το πιστεύω! Ο θείος μου! Εδώ!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Τί περιμένεις λοιπόν για να με φιλήσεις;

ΠΕΤΙΠΟΝ : (Μόνοσ του). Και η Γαρίδα γυμνή στον κρεβάτι μου... (Δυνατά.) θείε μου! (Φιλιούνται)

ΓΑΡΙΔΑ : (Έχει καθίσει στο κρεβάτι, τα πόδια μες απ ' τα σεντόνια). Ωραία περνάω εδώ...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Δε σου κάνει εντύπωση που με βλέπεις; μετά από δέκα χρόνια;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Απίστευτο! Θα μείνεις αρκετό καιρό;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Μια ώρα. Για την ακρίβεια 58 λεπτά.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Σπουδαία.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Και τώρα θα πρέπει να σας αφήσω.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Αδύνατον! Θα μείνεις εδώ.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Δεν μπορώ δυστυχώς. Αλλά θα έρθετε μαζί με την γυναίκα σου στον πύργο μου στο Τουραίν.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Θα πρέπει πρώτα να τη ρωτήσω.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Μα έχει ήδη δεχθεί.

ΓΑΡΙΔΑ : Έχω δεχθεί.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Έχεις δεχθεί.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Έχει δεχθεί.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Μα αυτή η γυναίκα δεν είναι η γυναίκα μου.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Δεν είναι η γυναίκα σου; και πόσο καιρό συζείτε;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Οκτώ χρόνια.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Και δεν έχετε παντρευτεί; εγώ αυτά αγαπητέ μου δεν τα εγκρίνω – θα πρέπει να επανορθώσεις την κατάσταση το συντομότερο.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Μα είμαι παντρεμένος, με άλλη.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Τί;

ΓΑΡΙΔΑ : Είναι δίγαμος. Δεν ντρέπεται λιγάκι – ο παλιάνθρωπος.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Σε αποκληρώνω αυτή τη στιγμή. Φώναξε αμέως τον υπηρέτη.

ΠΕΤΙΠΟΝ : (Φωνάζει). Ετιέν, Ετιέν! Τί τον θέλει τώρα τον Ετιέν;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Για να διαπιστώσω αν αυτή η Κυρία είναι γυναίκα σου η όχι.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Είναι η γυναίκα μου.

ΓΑΡΙΔΑ : Μα πριν από δύο λεπτά είπες – πάει αυτός είναι φευγάτος – η μια κοτσάνα μετά την άλλη...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Δε μου λες τρελλάθηκες; ή μήπως είσαι άρρωστος;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Δεν μπορώ να 'χω μυστικά από 'σενα θείε μου... Ε, ναι, η Κυρία είναι η γυναίκα μου...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Ήμουνα βέβαιος – και με την ευκαιρία θέλω να σε συγχαρώ για το ωραίο σου γούστο – η γυναίκα σου είναι πραγματικά πάρα πολύ όμορφη.

ΓΑΡΙΔΑ : Αχου, Στρατηγούλη μου! Γλυκέ μου Στρατηγούλη... Τί θα σου κάνω εγώ εσένα...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : (Γυρίζοντας προς τη Γαρίδα). Ναι, ναι, εγώ λέω πάντα αυτό που πιστεύω (Στον Πετιπόν). Σκέψου πως μιλούσαν πει πως παντρεύτηκες μια γριά κλώσσα! (Χτυπάει η πόρτα).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Εμπρός.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Όχι!!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Είπα εμπρός.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Είπα όχι!

ΕΤΙΕΝ : (Μπαίνει κρατώντας ένα κουτί μεγάλο. Αλλά το δίνει απ' την πόρτα χωρίς να κοιταξει). Αυτό Κύριε είναι για την Κυρία – το έστειλε η μοδίστρα.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Τώρα εξηγούνται όλα. Με αυτό το κουτί.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Το κουτί;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Είναι εμφανές πως αυτή η ωραία Κυρία είναι η γυναίκα σου και πως πήγες να με κοροϊδέψεις.

ΓΑΡΙΔΑ : Είναι πολύ παλιάνθρωπος θείε μου.

ΠΕΤΙΠΟΝ : (Της δίνει το κουτί). Το φουστάνι σου.

ΓΑΡΙΔΑ : Ευχαριστώ (Ανοίγει το κουτί, βγάζει ένα φουστάνι).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Αυτή η γυναίκα βάζω στοίχημα πως θα ξεσηκώσει όλη την Τουραίν στον αέρα. (Μπαίνει ο Μονζικούρ γεμάτος πακέτα).

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : (Βλέπει τον Στρατηγό). Λάθος σπίτι. (Κάνει να φύγει).
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Μονζικούρ! Στάσου! Να σου συστήσω το θείο μου το Στρατηγό Πετιπόν de Grele.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Χαίρω πολύ, πώς ειστε;
 ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Καλά, ευχαριστώ – πρέπει όμως να φύγω επειγόντως γιατί παντρεύεται η ανεψιά μου. Όπως έλεγα προηγουμένως και στη γυναίκα σου Λουσιέν, η αγαπητή μας Κλεμεντίνη παντρεύεται τον υπολοχαγό Κορινιόν.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Α, ώστε επέστρεψε;
 ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Η Κλεμεντίνη;
 ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Όχι, η Κα. Πετιπόν.
 ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Είναι μέσα και ντύνεται.
 ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Εκεί μέσα;
 ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Πού αλλού;
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : (Απ' έξω). Ετιέν! Ετιέν! Βοήθησέ με. Σε παρακαλώ, γιατί λιποθυμάω απ' την κούραση.

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Δεν είχα διανοηθεί πως θα 'ταν τόσο κοπιαστικό.
 ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Τί ήταν τόσο κοπιαστικό;
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Έγινα αγία.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Θέλω να σου γνωρίσω τον θείο μου – τον Στρατηγό DE GRELE.

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Έχω ακούσει τόσα πολλά για σας! (Φιλάει το Στρατηγό και απ' τα δυο μάγουλα και αυτός με σχεδόν αυτόματη κίνηση της καρφισώνει ένα παράσημο στο στήθος) (Η Κα ΠΕΤΙΠΟΝ στον ΠΕΤΙΠΟΝ). Είμαι έγγυος.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : (Κατά μέρος) Τρελή είναι. Δεν φαντάζομαι να θεωρείτε πως ευθύνομαι εγώ γι 'αυτό!

Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Έκανα αυτό ακριβώς που μου είπαν : Κάθισα στην πλατεία της Concorde και ξαφνικά, ήρθε.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Ποιός ήρθε;
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Ένας αστυνομικός.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Και τί σου είπε;
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Μου είπε, "Για πρόσεχε κυρά μου, εδώ δεν κάνουν πεζοδρόμιο" – και εγώ κατάλαβα τί έκρυβαν τα λόγια του. Θα γίνω βασίλισσα – Μητέρα. Πάω στο δωμάτιό μου να προσευχηθώ.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Είναι θεότρελλη.
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Αν χρειαστείτε κάτι ζητείστε το απ' τον άντρα μου. Εμένα με συγχωρείτε στρατηγέ μου (φεύγει).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Στον άντρα της; Α! Κατάλαβα (Στον Μονζικούρ) η Κυρία είναι η σύζυγός σας.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Σωστά – μου διέφυγε. Η Κυρία Μονζικούρ είναι η γυναίκα του Κου Μονζικούρ.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Η γυναίκα μου;
 (Μπαίνει η Γαρίδα ντυμένη με το φουστάνι της Γαβριέλλας)

ΓΑΡΙΔΑ : Έτοιμη!
 ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Να και η όμορφη ανεψιά μου. Δυστυχώς πρέπει να σας αφήσω αλλά θα συναντηθούμε στο σταθμό στις 4.05 ακριβώς. Αν προλάβω θα περάσω να σας πάρω με το αυτοκίνητό μου.

ΓΑΡΙΔΑ : Ακριβώς όπως είπαμε θείε μου. (δίνει μια με το πόδι στην καρέκλα). Ζήτω το πήδημα!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : (Στον Πετιπόν). Σε πειράζει πολύ να την φιλήσω; Είναι τόσο χαριτωμένη... (Της κρεμάει ένα σωρό παράσημα στο φουστάνι της). Πρέπει να το παραδεχθείς ανεπιείκτως ο θείος σου έχει τα δικά σου γούστα όσον αφορά το γυναικείο φύλο. (Χαμογελάει και βγαίνει).

ΠΕΤΙΠΟΝ : Ωραία τα κανόνισες.

ΓΑΡΙΔΑ : Ε, βοήθησες και συ λιγάκι δε τα 'κανα όλα μόνη μου...

ΠΕΤΙΠΟΝ : Πώς μπόρεσες...

ΓΑΡΙΔΑ : Απλό ήταν. Θες να φωνάξουμε την Κυρία Γαβριέλλα να της εξηγήσουμε μερικά πραγματάκια;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Τί να της εξηγήσουμε δηλαδή;

ΓΑΡΙΔΑ : Τί ακριβώς εννοούμε όταν λέμε "πεζοδρόμιο"...

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Τί τσακώνεστε εσείς οι δύο; Τί να πω εγώ που μου φορτώσατε τη Γαβριέλλα;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Πώς τολμάς να μιλάς έτσι για τη γυναίκα μου;

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Τη γυναίκα Σου;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Μάλιστα, τη γυναίκα μου.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Τη γυναίκα μου θες να πεις. Αφού κατάφερες να με παντρέψεις μαζί της!

ΠΕΤΙΠΟΝ : (Στη Γαρίδα). Εσύ πού ετοιμάζεσαι να πας;

ΓΑΡΙΔΑ : Πάω σπίτι να φτιάξω τις βαλίτσες μου – ξέχασες; έχουμε ραντεβού στις 4 και 5 στο σταθμό... Και από κει στου θείου μας στον Πύργο... Για χαρά αντρούλη μου... (Του δίνει ένα μπατσάκι. Γυρίζει στον Μονζικούρ). Γεια σουμπουμπούνα μου... και φρόνιμος, έτσι... (Βγαίνει) (Μπαίνει ο Ετιέν τσουλώντας την ιατρική πολυθρόνα που είναι σκεπασμένη).

ΕΤΙΕΝ : Πού θα το βάλουμε αυτό το κατασκεύασμα Κύριε;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Άστο εκεί που βρίσκεται. Με όλη αυτή τη φασαρία το ξέχασα εντελώς.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Τί είναι αυτό; Πτώμα;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Πολυθρόνα ανόητε. Τελευταίο απόκτημα της ιατρικής επιστήμης. Πρωτοφανής εφεύρεση. Μόλις έφτασε από τη Βιέννη.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Και τί κάνει; Κραδασμούς;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Πολύ περισσότερα – Όταν πατήσεις τα σωστά κουμπιά ο ασθενής σταματάει να καταλαβαίνει οτιδήποτε. Βρίσκεται δηλαδή στον παράδεισο. (Ο Πετιπόν έχει βγάλει ένα κουτί κάτω απ' το σκέπασμα της πολυθρόνας. Το έχει ανοίξει, το έχει βάλει στην πρίζα και έχει πάρει και ένα ζευγάρι λαστιχιένια γάντια μεσ' απ' το ίδιο κουτί.)

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Αυτά τα 'γάντια σε τί χρησιμεύουν;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Είναι μόνωση. Χωρίς αυτά θα πήγαινα και γω στον παράδεισο.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Απλό φαίνεται. (Κάθεται στην πολυθρόνα) Πολύ αναπνευστική – πάρα πολύ – Σαν αυτές που έχουν στα κουρέια.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Με τον αριστερό διακόπτη ανάβει και με το δεξί σβήνει.

ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Απλούστατο. (Κάνει μια κίνηση και τη βάζει μπρος – το μόνιμα σοβαρό του πρόσωπο μένει ξερό και χαμογελαστό).
 ΠΕΤΙΠΟΝ : (Έχει πάει εκτός σκηνής και φωνάζει τη γυναίκα του) Γαβριέλλα!
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : (Έρχεται αμέσως). Με φώναξες;
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Ήρθε η πολυθρόνα – έλα να τη δεις. (Γυρίζουν και οι δυο και βλέπουν ξερό τον Μονζικούρ)
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Τί έπαθε ο Μονζικούρ;
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Ω Θεέ μου την άναψε! Ούτε βλέπει ούτε ακούει ούτε αισθάνεται. Θα πρέπει να τον εγχειρήσω.
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Να τον εγχειρήσεις;
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Α, καλά που το θυμήθηκα. Φτιάξε μου σε παρακαλώ επειγόντως τη βαλίτσα μου. Πρέπει να φύγω σε 15 λεπτά.
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Σε 15 λεπτά;
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Ναι έχω σοβαρότατη εγχείρηση εκτός Παρισιού και όταν με καλεί το καθήκον έχω καθήκον να πάω.
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Πάω αμέσως.
 ΕΤΙΕΝ : (Απ' έξω) Δυο λεφτά θα περιμένετε Κύριε. Πρέπει πρώτα να σας αναγγείλω και πάλι δεν είμαι βέβαιος αν ο Κύριος θα μπορέσει να σας δεχθεί.
 ΚΟΡΙΝ. : (Μπαίνει απότομα. Στον Πετιπόν). Σας ζητώ συγγνώμη, είμαι αναστατωμένος κυριολεκτικά – Μόλις τώρα πληροφορήθηκα ποιος είσθε.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Ποιός είμαι;
 ΕΤΙΕΝ : Είναι ο Κύριος Πετιπόν και σεις είστε ο Κύριος Κορινιόν.
 ΚΟΡΙΝ. : Είστε ο αγαπητός εξάδελφος της αγαπητής μου Κλεμεντίνης. Δεν είναι δυνατόν λοιπόν να σας σκοτώσω.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Να με σκοτώσετε;
 ΚΟΡΙΝ. : Ναι, γιατί παντρευόμαστε.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Εμείς;
 ΚΟΡΙΝ. : Όχι, εγώ και η Κλεμεντίνη.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Πολύ ωραία, και εμένα γιατί να με σκοτώσετε;
 ΚΟΡΙΝ. : σας ζητώ συγγνώμη Κύριε αλλά χθες το βράδυ σας είδα στο Μαξίμ. Είσαστε με τη Γαρίδα. Αυτή τη γυναίκα την αγάπησα με πάθος. Είναι η γυναίκα της ζωής μου. μπορεί όλα τώρα να έχουν τελειώσει. αλλά η νύχτα σε παρασύρει σε τρέλλες... `με καταλαβαίνετε. Γι' αυτό αποφάσισα να σας σκοτώσω. σας ζητώ βαθύτατα συγγνώμη. Θεώρησα υποχρέωσή μου να σας τα πω όλα και τώρα πρέπει να φύγω επειγόντως γιατί ο Στρατηγός Πετιπόν με περιμένει στο σταθμό στις 4.05 ακριβώς και δεν θέλω να με κακοχαρακτηρίσει.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Καλά που μου το θυμήσατε! Πρέπει να φύγετε! Θέλω να πω πρέπει να φύγω – Γαβιέλλα..
 ΚΟΡΙΝ. : Εις το επανιδείν Κύριε και ειλικρινά ζητώ συγγνώμη.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Εις το επανιδείν – Άκου να θέλει να με σκοτώσει... (Ο Κορινιόν φεύγει βιαστικά την ώρα που μπαίνει η Γαβριέλλα με τη βαλίτσα).
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Ποιός ήταν αυτός;
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Η ερωμένη του ασθενή.
 ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Η ερωμένη;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Ο γιος – ο γιος – πρέπει να παύω επειγόντως – ο ασθενής βρίσκεται σε κρίση και μόνο εγώ είμαι σε θέση να τον σώσω. Έχω αργήσει ήδη τρομερά. Έτοιμη η βαλίτσα μου;

ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Έτοιμη. Μόλις ήρθε αυρό το γράμμα.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Αποκλείεται να το διαβάσω τώρα. Πρέπει να φύγω. Είναι θέμα ζωής και θανάτου. Διάβασέ το εσύ και όταν γυρίσω θα μου πεις τί γράφει. Πού είναι το βαλιτσάκι με τα ιατρικά σύνεργα;

ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Εκεί που το αφήνεις πάντα. (Ο Πτεπιπόν πάει να το πάρει, η ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝιπόν ανοίγει και διαβάζει το γράμμα δυνατά). Δεν καταλαβαίνω – ο Στρατηγός με καλεί να παραβρεθώ στη δεξίωση που θα γίνει σε στενότατο κύκλο στον Πύργο του προς τιμήν των γάμων της Κλεμεντίνης μετά του υπολοχαγού Κορινιόν. Γιατί όμως δεν μου είπε τίποτα όση ώρα ήταν εδώ; αφού θέλει να είμαι εγώ η οικοδέσποινα θα έπρεπε να μου το ζητήσει προσωπικώς. Τέλος πάντων. Αφού ο Λουσιέν θα λείπει έχω υποχρέωση να τον εξυπηρετήσω. (Έρχεται ο Πτεπιπόν ντυμένος, έτοιμος να φύγει). Λουσιέν από ποιόν λες να είναι αυτό το γράμμα;!

ΠΕΤΙΠΟΝ : Σου είπα δε θέλω ν' ακούσω. Άστο γι' αργότερα. (Ακούγεται η φωνή του Στρατηγού απ' έξω).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : (Απ' έξω). Πέστε τον ανεπιό μου πως τον περιμένω να πάμε στο σταθμό με το αυτοκίνητό μου – Υπάρχει χώρος για όλους.

ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Μα αυτός δεν είναι ο...

ΠΕΤΙΠΟΝ : Όχι δεν είναι – Ηρέμησε σε παρακαλώ – Ξάπλωσε – Προσευχήσου.

ΚΑ ΠΕΤΙΠΟΝ : Μα δεν αισθάνομαι καθόλου κουρασμένη. Λουσιέν τί έχεις; άσε μου το χέρι μου... (Πέφτει στην πολυθρόνα, το στόμα της μένει ανοιχτό και ξεραίνεται πάνω στα γόνατα του Μονζικούρ).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Έλα Λουσιέν, επιτέλους – θα χάσουμε το τρένο!

ΠΕΤΙΠΟΝ : (Παίρνει το ύφασμα με το οποίο ήταν σκεπασμένη η πολυθρόνα και τους σκεπάζει) θείε μου εσύ είσαι;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : (Μπαίνει). Έλα πάμε.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Είμαι έτοιμος.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : (Δείχνει την πολυθρόνα). Αυτό τί είναι;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Ανατομική καρτέκλα.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Για να τη δω.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Όχι, είναι φρεσκοβαμμένη. Πρέπει πρώτα να στεγνώσει και μετά να την ξεσκεπάσουμε. (Τον σπρώχνει στην πόρτα). Περίμενέ με στο αυτοκίνητο, σε ένα λεπτό έφτασα. (Μπαίνει ο Ετιέν με το σκουπιδιάρη)

ΕΤΙΕΝ : Ο Κύριος από δω επιμένει να τον περιμένετε.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Ποιός είσα;

ΣΚΟΥΠ.: Ο σκουπιδιάρης.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Ο σκουπιδιάρης; Και τί θέλεις εδώ;

ΣΚΟΥΠ.: Με καλέσατε σε δείπνο.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Εγώ;

ΣΚΟΥΠ.: Χτες τη νύχτα.

ΠΕΤΙΠΟΝ : Πολύ πιθανόν τότε.
 ΣΚΟΥΠ.: Ορίστε και η κάρτα σας. Μου τη δώσατε όταν σας μάζεψα απ' τον σκουπιδοτενεκέ που είχατε πέσει μέσα.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Ετιέν, πήγαινε αμέσως και πες τον Στρατηγό πως σε δυο λεπτά θα είμαι κάτω.. (Ο Ετιέν φεύγει). Θα πω αμέσως στο υπηρετικό προσωπικό να σε περιοιηθεί καλά.
 ΣΚΟΥΠ.: Ευχαριστώ Κύριε, να' στε καλά.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Αλλά θα 'θελα μια χάρη από 'σένα.
 ΣΚΟΥΠ.: Ό,τι θέλετε Κύριε.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Μόλις φύγω θέλω να πατήσεις αυτό εδώ το κουμπί. (Του δείχνει το διακόπτη της πολυθρόνας). Τη στιγμή ακριβώς που θα έχω φύγει. Κατάλαβες;
 ΣΚΟΥΠ.: Μάλιστα Κύριε. στις διαταγές σας.
 ΠΕΤΙΠΟΝ : Σε χαιρετώ και ευχαριστώ. (Βγαίνει)
 ΣΚΟΥΠ.: (Πατάει το κουμπί). Ακούγεται μια στριγγλιά. Ο σκουπιδιάρης τραβάει το πανί απ' την πολυθρόνα. Η Κα ΠΕΤΙΠΟΝιπόν αγωνίζεται να βγει απ' την πολυθρόνα).
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : (Στον Μονζικούρ). Πώς τολμάτε; Θα τα πω όλα στον άντρα μου και θα δείτε τί έχετε να πάθετε. (Στο σκουπιδιάρη). Εσύ ποιός είσαι;
 ΣΚΟΥΠ.: Ο καλεσμένος σας.
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Ο ποιός;
 ΣΚΟΥΠ.: Με καλέσατε για φαγητό. Πεινάω.
 Κα ΠΕΤΙΠΟΝ : Ετιέν! Ετιέν!
 ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Δε θυμάμαι τίποτα. Απολύτως τύποτα.
 ΕΤΙΕΝ : Μάλιστα Κυρία, με φωνάξατε;
 ΣΚΟΥΠ.: Θέλω να φάω, με έχετε καλέσει για φαί.
 (Ο Ετιέν προσπαθεί να τραβήξει τον σκουιάρη έξω απ' το δωμάτιο).
 ΜΟΝΖΙΚΟΥΡ : Έχασα το μνημονικό μου. Θα τρελλαθώ!
 ΣΚΟΥΠ.: Πεινάω σας λέω. Θέλω να φάω.
 (πέφτει στα γόνατά της). Αγία Αικατερίνη μου... Βοήθεια!
 Βοήθεια!
 ΣΚΟΥΠ.: Εγώ είμαι ο σκουπιδιάρης και μ' έχετε καλέσει να φάμε μαζί.
 Πεινάω!

Αυλαία

Β' ΠΡΑΞΗ

Ο Πύργος της Τουραίν

Η Γαρίδα περιτριγυρισμένη απ' όλους εκτός της Κας Πετιπόν, του Κορινιόν και του Μονζικούρ. Ο Πετιπόν ανήσυχος πάει κι έρχεται μη τυχόν και η Γαρίδα κάνει καμιά χοντρή γκάφα στην προσπάθειά της να κάνει εντύπωση. Οι κυρίες τη σχολιάζουν με μεγάλο θαυμασμό ως αληθινή «Παριζιάνα».

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ: (κατά μέρος, στη Δούκισσα). Έχω τρελά νέα να σας πω...

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Λέγε, λέγε!

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ: Είδα το μισοφόρι της!

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Δε σε πιστεύω!

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ: Όπως σας το λέω! Τρέλλα είναι, όλο ροζ και μεσ' τις δαντέλλες και πλούσιο... πολύ πλούσιο..

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Έτσι φαίνεται θάνατι της μόδας τώρα στο Παρίσι... Να το πούμε στη μοδίστρα να μας κάνει έτσι και τα δικά μας. Και πως το είδες;

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ: Κάποια στιγμή που τη βρήκα μόνη της, την πλησίασα και της είπα πολύ ευγενικά «Κα Πετιπόν θα ήθελα πάρα πολύ να έβλεπα το μισοφόρι σας...»

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: (Γεμάτη θαυμασμό). Μη μου πεις!

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ: : Όπως σας το λέω – οπότε αυτή, με τη μεγαλύτερη άνεση πιάνει το φουστάνι της από μπροστά (μιμείται την κίνηση της Γαρίδας) και βγάζοντας έξω τα πόδια της σηκώνει τη φούστα της και τη ρίχνει πάνω απ' το κεφάλι της – τάχασα σας λέω, δεν ήξερα τι να πρωτοθαυμάσω!

(Στο μεταξύ η Γαρίδα και η Κλεμεντίνη κουβεντιάζουν φιλικά μεταξύ τους)

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Στη Γαρίδα και στην Κλεμεντίνη). Πολύ χαίρομαι που τα πάτε τόσο καλά εσείς οι δυο ξαδερφούλες...

ΠΕΤΙΠΟΝ : Α, μάλιστα θείε μου...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Τι μάλιστα θείε μου – δεν μίλησα σε σένα – στις ανεψιές μου μίλησα – εσύ τι ανακατεύεσαι; Ανεψιά μου είσαι;

ΠΕΤΙΠΟΝ : Όχι, δυστυχώς θείε μου...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Όχι ευτυχώς θες να πεις. Αυτό μούλειπε νάχα ανεψιά στην ηλικία σου... Εσύ και για ξάδερφος μου πέφτεις μεγάλος. (Στην Κλεμεντίνη). Κοίτε να επωφεληθείς απ' την εξαδέρφη σου – να σου μάθει μερικά πράγματα.

ΚΛΕΜ. : Μάλιστα θείε μου.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : Μη μου λες συνέχεια μάλιστα θείε μου, μάλιστα θείε μου – μου δίνεις στα νεύρα που να πάρει ο διάολος...

ΚΛΕΜ. : Ω! Μάλιστα θείε μου!

ΣΤΡΑ.: (Στη Γαρίδα) Κοίτα να την ξεκουνήσεις λιγάκι αυτή τη μικρή, μάθε της κανένα κολπάκι – καλό κορίτσι δε λέω, αλλά κότα.

ΓΑΡΙΔΑ : Αστη σε μένα θείε μου, θα της κάνω μερικά μαθήματα και στη κάνω εγώ ξεφτέρι.

ΣΤΡΑ. : Έτσι μπράβο ανεψιά μου...

ΠΕΤΙΠΟΝ : Τώρα, σωθήκαμε...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ : (Στη Γαρίδα). Και τώρα πήγαινέ τους στο μπουφέ να τους περιποιηθείς όπως ξέρεις...

ΓΑΡΙΔΑ: Έγινε! Κύριοι και Κυρίες από δω οι μάσες! Περάστε! Να την τυλώσουμε!

Όλοι μαζί (Δούκισσα, Δούκας, Δήμαρχος, Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥάρχου).

Τι χάρμα που είναι! Τι χαριτωμένη! Τι νόστιμα που τα λέει!

ΔΗΜΑΡ. : (Σιγά στην Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥάρχου), θυμάσαι τι σου είπα;

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ.: Όχι – Τι μου είπες;

ΔΗΜΑΡ.: Σου είπα να προσέξεις τι λέει και πως ακριβώς φέρεται η Κυρία Πετιπόν. Να κάνεις ότι κάνει αυτή. Θα είναι πολύ χρήσιμη για την καριέρα μου. Πήγαινε κοντά της – πήγαινε και κάνε αυτό που σου είπα.

(Η Γαρίδα ασχολείται με τους καλεσμένες της – πλησιάζει τη Δούκισσα).

ΓΑΡΙΔΑ : Θα πιείτε κάτι κυρία Δούκισσά μου;

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Ευχαριστώ – τίποτα – θα ήθελα μόνο να μου φέρει ο γιος μου ένα ποτήρι νερό.

ΓΑΡΙΔΑ : Μα τι λέτε τώρα κυρία Δούκισσα, επιτρέπονται αυτά, γκαρσόνι θα τον κάνουμε τον Δούκα; Έχουμε τους ανθρώπους μας γι' αυτές τις δουλειές ... (Φωνάζει). Ψτ! Παιδί, για πιάσε ένα νερό – Καθαρό ποτήρι έτσι; Δε θέλω αηδίες. Πλύντο! Καλά, μ' ακούς;

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: (Γελάει). Έχω πολύ καιρό να πάω στο Παρίσι... ο κόσμος θάχει αλλάξει φαίνεται... Να σας συστήσω το γιο μου (Φωνάζει) Γκυ!... (Έρχεται ένας νέος λίγο πονηρός, λίγο πονηρός, λίγο χαζός που μίλαγε με τους άλλους προηγουμένως).

ΓΚΥ : Με φωνάκθατε μαμά;

ΓΑΡΙΔΑ : Σοβαρά; Έχετε τόσο μεγάλο γιο;

ΔΟΥΚΑΣ : Μάλιθτα Κυρία.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Είδατε;

ΓΑΡΙΔΑ : Για πότε μεγαλώνουν τα σκασμένα!

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: (Έκπληκτη αλλά κάνει σαν να το βρίσκει φυσικό). Και με
απασχολεί πολύ το ότι πρέπει να τον στείλω στο Παρίσι...

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ.: Για ποιο λόγο;

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Πώς να το κάνουμε... Θα πρέπει να μάθει να δουλεύει...

Δυστυχώς δεν έχει μάθει τίποτε... Ζει σε πλήρη άγνοια...

(Ο Δούκας κάνει γκριμάτσα πως ενοχλείται)

ΓΑΡΙΔΑ : Δηλαδή, μαλάκας!

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: (Πολύ απλά). Οπότε θα πάει να σπουδάσει φιλολογία..

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ. : Μάλιστα.

ΓΑΡΙΔΑ : Φυσικά. Τι άλλο;

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Και θα πρέπει να μείνει στο Παρίσι – Είναι πιο ενήλιξ, με μια
τεράστια περιουσία που του άφησε ο πατέρας του...

ΓΑΡΙΔΑ : (Γυρίζει αμέσως στο Δούκα, φλερτάροντάς τον – αυτός ντρέπεται
και χαμηλώνει το βλέμμα). Α!...

ΔΟΥΚΙΣΣΑ (Κρυφά στη Γαρίδα). Όλοι μας ξέρουμε τι σημαίνει σάρκα...

ΓΑΡΙΔΑ : Ε... όσο γι' αυτό όσο νάναι, κάτι ξέρουμε.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Σκεφτείτε να μου πέσει σε καμιά απ' αυτές τις γυναίκες... θα μου
τον φάει ζωντανό...

ΓΑΡΙΔΑ : Μη μου λέτε τέτοια... Δεν μπορώ ούτε να το σκεφτώ! (Σηκώνεται).
Μα το ποτήρι σας είναι άδειο... Δώστέ το μου... (Με το αριστερό
χέρι το παίρνει απ' το χέρι της Δούκισσας και γυρίζοντας πέφτει
φάτσα με τον Δούκα ο οποίος ντρέπεται απ' το βλέμμα της και
οπισθοχωρεί. Αυτή σταματάει, τον τρώει με τα μάτια και αυτός δεν

ξέρει που να χωθεί. Μετά αυτή τον τραβάει απάνω της απότομα, έτσι ώστε ο Δούκας παραπατάει και πέφτει).

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Τι χάρμα γυναίκα!

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ.: Και φαίνεται πως είναι από τζάκι.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Απολύτως...

(Η Γαρίδα αφήνει το Δούκα που προσπαθεί να συναρμολογηθεί απ' το φιλί όλο πάθος της Γαρίδας και με ύφος εντελώς αθώο πάει και φάθεται δίπλα στη Δούκισσα.

ΓΑΡΙΔΑ: Τελειώσαμε Δούκισσά μου. Τελειωμένη δουλειά που λένε. Είναι γλύκας ο γιόκας σας. Μ' αρέσει πολύ... Μου τη δίνει...

(Ο Δούκας το βάζει στα πόδια, η Γαρίδα μεσ' απ' τα δόντια της).

ΓΑΡΙΔΑ : Α να χαθείς βλάκα!

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: (Απαντάει στις φιλοφρονήσεις της Γαρίδας). Δεν ξέρετε πόσο χαίρομαι!

(Έρχεται ο Πετιπόν με το Δήμαρχο, βλέπει τη Γαρίδα να μιλάει με τη Δούκισσα).

ΠΕΤΙΠΟΝ : Χριστέ μου! Η Γαρίδα με τη Δούκισσα! (Τρέχει προς αυτήν και της δίνει μια δυνατή στον πισινό. Η Γαρίδα τινάζεται).

ΓΑΡΙΔΑ : Γάϊδαρε!

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Πως είπατε;

ΓΑΡΙΔΑ : Όχι κουβέντιαζα με τον άντρα μου. (Σηκώνεται) Συγνώμη, μου επιτρέπετε;

(Η Γαρίδα πάει κατευθείαν στον Πετιπόν που βρίσκεται στο κέντρο της σκηνής).

ΓΑΡΙΔΑ : Τι είναι; Έγινε τίποτα;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Τρελάθηκες και μιλάς με τη Δούκισσα;

ΓΑΡΙΔΑ : Α, όχι, μη ξαναρχίζουμε τα ίδια...

ΠΕΤΙΠΟΝ: Τι της έλεγες; Για ποιο πράγμα μιλούσες;

ΓΑΡΙΔΑ: Ότι θέλω λέω – Λογαριασμό θα σου δώσω; Κι αν δε γουστάρεις, τη βόλτα σου! (Σηκώνει το πόδι πάνω απ' τη καρέκλα που βρίσκεται δίπλα της). Και ζήτω το πήδημα!

ΠΕΤΙΠΟΝ: (Σαν νάφαγε κλωτσιά στα νεφρά). Ω!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Α!

ΓΑΡΙΔΑ : (Τα χάνει). Ωχ!

(Ο Στρατηγός πλησιάζει πανευτυχής).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Α, μα είναι πολύ διασκεδαστική με αυτό το «τικ» (τη μιμείται). Και... ζήτω το πήδημα!

ΠΕΤΙΠΟΝ: Ναι, ναι, είναι η τελευταία μόδα στο Παρίδα! Όλες οι κυρίες της υψηλής κοινωνίας κάνουν αυτό το αστεϊάκι (κάνει την κίνηση).

ΓΑΡΙΔΑ: Ναι, ναι...

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Α ναι;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Είναι μια μόδα που λανσάρισε η Πριγκίπισσα του Βατερλώ – και όταν αυτή δώσει τον τόνο για κάτι, αμέσως γίνεται της μόδας.

ΓΑΡΙΔΑ: Ναι, ναι, έτσι ακριβώς: το τι αστείο είναι! Το τι νόστιμο! Που πάνε και τα βρίσκουν αυτά τα κόλπα! Που πάνε και τα σοφίζονται! Χα, χα...
(Ο Δήμαρχος στη γυναίκα του).

ΔΗΜΑΡ.: Τώρα καταλαβαίνεις τι θέλω να πω. Είναι αυτές οι λεπτομέρειες που παίζουν τεράστιο ρόλο στην καριέρα μου. Πρέπει οπωσδήποτε να τις μάθεις. Κάτσε λοιπόν και σπούδασέ τα αυτά. Είναι πολύ σημαντικά. Μέθα τα – Μάθε τα!

(Η ΚΥΡΙΑ ΔΗΜΑΡΧΟΥ παίρνει την πρώτη καρέκλα που βρίσκει μπροστά της, την πάε αριστερά απάνω στη σκηνή και αρχίζει άγαρμπα τη «πρόβα» «Και ζήτω τοπ πήδημα κ.τ.λ.» ρίχνει την καρέκλα και τη σπάει.

(Απομακρύνονται όλοι, η μουσική ακούγεται απόμακρα, η Γαρίδα έχει μείνει μόνη και πλησιάζει το Δούκα, γρήγορα τον αρπάζει και τον γυρίζει προς αυτήν).

ΓΑΡΙΔΑ : (Στο Δούκα) Φίλησέ με.

ΔΟΥΚΑΣ: (Χαμένα). Τι;

ΓΑΡΙΔΑ: Φίλησέ με ηλίθιε.

ΔΟΥΚΑΣ: Ε, μάλιθτα Κυρία μου! (Πάει να τη φιλήσει στο μάγουλο αλλά αυτή γυρίζει έτσι το κεφάλι της ώστε αυτός τη φιλάει στο στόμα – Μεθυσμένος κουνάει το κεφάλι του και μετά γλύφει τα χείλη του σαν να θέλει να ευχαριστηθεί τη γεύση.

ΓΑΡΙΔΑ: Λοιπόν, πώς σου φάνηκε; Δεν ήταν κι άσχημα...

ΔΟΥΚΑΣ: Α, όχι Κυρία...

ΓΑΡΙΔΑ: Ξέρεις κάτι; Μου τη δίνεις άγρια εσυ...

ΔΟΥΚΑΣ: (Βλακωδώς). Μπα;

ΓΑΡΙΔΑ: (Του κράται το χέρι). Θάρχεσαι να με βλέπεις στο Παρίσι;

ΔΟΥΚΑΣ: Μα... ο θυζυγόθ θας;

ΓΑΡΙΔΑ: (Παίρνοντάς του και τα δυο χέρια τον τραβάει προς την καρέκλα). Δεν θάναι εκεί. Παράτα τον αυτόν. Θάρχεσαι; (Κάθεται). Είναι πολύ όμορφα εκεί που μένω.

ΔΟΥΚΑΣ: Μπα;

ΓΑΡΙΔΑ : (Τον τραβάει απότομα πάνω στα γόνατά της, τον αγκαλιάζει στα πόδια και τον νανουρίζει σαν μωρό). Ωχου το μπουμπούνα μου...

Φάτη... Φάτη τη Γαρίδα σου – Φάτη μπουμπούνα μου, φάτη...

ΔΟΥΚΑΣ: (Έχει τεντώσει τα πόδια και γαργαλιέται πανευτυχής). Ναι, ναι!

ΓΑΡΙΔΑ: Παίδαρέ μου εσύ. Φίλησέ με, φίλησέ με σου λέω...

ΔΟΥΚΑΣ: (Εκτός εαυτού). Ναι κυρία, ναι...

(Μπαίνει ο Πετιπόν).

ΓΑΡΙΔΑ: Πάνω στην ώρα... (βλέποντάς τους ο Πετιπόν βγάζει μια κραυγή).

ΠΕΠΙΠΟΝ: Ωχ! (Ξανατρέχει προς τα έξω για να βεβαιωθεί πως δεν τους έχει δει κανένας άλλος).

ΔΟΥΚΑΣ: (Πηδάει όρθιος φωνάζοντας, ενώ η Γαρίδα τον κρατάει γραπωμένο).

Να πάρει η οργή! Ο θυζυγόθ θαθ! Αφήτε με!

ΓΑΡΙΔΑ: Μπα, δεν πειράζει, μη δίνεις σημασίας!

ΔΟΥΚΑΣ: Μα αφήτε με θαθ λέω (Τελικά καταφέρνει και ξεφεύγει και απομακρύνεται απ' τη Γαρίδα).

ΠΕΠΙΤ.: Σούχει στρίψει τελείως... Και αν σας έβλεπε κανένας άλλος;

ΔΟΥΚΑΣ: (Τα χάνει). Τι;

ΓΑΡΙΔΑ : Ωχου... Μην αρχίζει πάλι τη μουρμούρα... Κόφτο...

ΠΕΤΙΠΟΝ: Μα είναι εμφάνιση αυτή; Με τον Κύριο πάνω στα γόνατά του;

ΓΑΡΙΔΑ: Και που ήθελες να τον βάλω;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Πουθενά να μην τον βάλεις. Αμα πας στο Παρίσι να κάνεις ότι θέλεις. Αλλά όσο εισαι εδώ για τα' όνομα του θεού – πρόσεχε! (Η Γαρίδα σηκώνει τους ώμους).

ΔΟΥΚΑΣ: (Μόνος του). Πάλι καλά... δεν είναι δύσκολοθ.

ΠΕΤΙΠΟΝ: (Στο Δούκα). Σας παρακαλώ Δούκα μου.. Προσέχετε... Μη σας δει κανείς.. Στο Παρίσι θάχετε όλο τον καιρό,... σας καταλαβαίνω εσείς είστε πολύ νέος, αυτή είναι πολύ όμορφη αλλά σκεφτείτε αν ο Στρατηγός ή κάποιος άλλος σας έβρισκε σ' αυτήν την κατάσταση...

ΔΟΥΚΑΣ: Έχετε δίκιο Κύριε. Καταλαβαίνω απόλυτα (Στη Γαρίδα). Έχει δίκιο.

ΓΑΡΙΔΑ: Άστονε τον κύριο... Όλο τι πρέπει και τι δεν πρέπει είναι... Άσε με ήσυχη καϊμένε.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Ο Δούκας με καταλαβαίνει απόλυτα – Ω χριστέ μου! Η Γαβριέλλα! Ήρθε η Γαβριέλλα! (Τραβάει τη Γαρίδα). Γρήγορα! Έλα γρήγορα! Αμέσως!

ΓΑΡΙΔΑ : Που; Τι; Τι έγινε;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Να μη σε νοιάζει τι έγινε... Έλα δω σου λένε...

ΓΑΡΙΔΑ: (Την τραβάει ο Πετιπόν απ' το χέρι και με το άλλο στέλνει φιλιά στο Δούκα). Τώρα θάρθω ζουζούνο μου – σούρχομαι αμέσως!

ΔΟΥΚΑΣ: Αχ... Αν μπορούθα να τα πω όλα θτη μαμά,...Αυτή που όλο φοβάται μήπως πέθω θτα χέρια καμιαθ πονηρήθ γυναίκαθ...
(Βγαίνει).

(Μπαίνει η Γαβριέλλα με βαλίτσα στο χέρι ντυμένη ταξιδιωτικά).

ΓΑΡΒ.: (Στον Εμίλ). Πάρε τη βαλίτσα μου και βάλτην στο δωμάτιο που μου έχετε κρατήσει.

ΕΜΙΛ: Δεν έχουμε κρατήσει κανένα δωμάτιο. Δεν περιμένουμε κανέναν.

ΓΑΒΡ.: Πώς δεν περιμένετε κανέναν; Δεν έχετε κρατήσει δωμάτιο για την Κυρία Πετιπόν;

ΕΜΙΛ: Α, μάλιστα!

ΓΑΒΡ.: Ωραία λοιπόν. Βάλτε εκεί τα πράγματά μου.

ΕΜΙΛ: Μάλιστα Κυρία. (Παίρνει τη βαλίτσα της και φεύγει).

ΔΟΥΚΑΣ: (Μιλάει μόνος του). Ω! με θυγχωρείτε!

ΓΑΒΡ.: Ω! Με συγχωρείτε! Μήπως είδατε το Στρατηγό;

ΔΟΥΚΑΣ: Νομίζω πως είναι στον κύκλο με τον καλεσμένου του.

ΓΑΒΡ.: Α, πολύ καλά λοιπόν, θ' ανέβω στο δωμάτιό μου να τακτοποιηθώ...

ΔΟΥΚΑΣ: Όπως νομίζετε Κυρία μου... Τι κάρο είναι πάλι αυτό... Ενώ η Κα Πετιπόν...

(Μπαίνει ο Στρατηγός με τη Δούκισσα, τη Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥάρχου, τον Κο Δήμαρχο).

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ.: Μα τι χαριτωμένο αυτό το κολλάκι Στρατηγέ μου (αρπάζει μια καρτέλα) και ζήτη το πήδημα!

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: (Όσο μπορεί να σηκώσει το πόδι). Και ζήτη το πήδημα!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Χα, χα, χα, μα είναι χάρμα η ανεμιά μου η κα Πετιπόν!
Χάρμα!

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ.: Και μάθαμε απ' την ανεμιά σας την Κλεμεντίνη πως τραγουδάει και πως χορεύει καταπληκτικά! Δεν θα μπορούσατε να την παρακαλέσετε αν ήθελε... θα ήταν τόσο ευγενικό...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Σας υπόσχομαι πως μόλις τη δω θα της το πω!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Μπράβο! Μπράβο!

(Μπαίνει η Γαβριέλλα φουριόζα).

ΓΑΒΡ.: Μα που είναι τέλος πάντων ο Στρατηγός;

(Απομακρύνεται ψάχνοντας απεγνωσμένα).

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ.: Στρατηγέ μου ποια είναι αυτή η κυρία;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Ποια Κυρία;

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ.: (Δείχνοντας τη Γαβριέλλα στο βάθος!) Εκεί!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Μπα; Μα αυτή ήτανε χτες στο σπίτι του ανεψιού μου. Εγώ δεν την κάλεσα. (Γάει σ' αυτήν). Αγαπητή Κυρία, πως είστε;

ΓΑΒΡ.: Με συγχωρείτε Στρατηγέ μου για την εμφάνιση αλλά ξέρετε μόλις κατέβηκα απ' το τρένο και δεν ήξερα πως εδώ έχετε δεξίωση...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Τρελή είναι. Παρακαλώ... Τι λέτε...

ΓΑΒΡ.: Πάω ν' αλλάξω, είπα να μου ανεβάσουν τη βαλίτσα μου.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Τα χάνει). Πως;

ΓΑΒΡ.: Ήθελα τόσο πολύ να σας φέρω τον άντρα μου αλλά δεν μπόρεσε να τα καταφέρει – σας παρακαλεί να τον συγχωρέσετε...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Δεν πειράζει, αστείο πράμα... (αστειευόμενος κοιτάζοντας τις άλλες που κρυφογελάνε). Γιατί δεν φέρνατε κανέναν άλλον;

ΓΑΒΡ.: Δεν είχα κανέναν δυστυχώς... Αλλά εγώ είχε καθήκον να έρθω παρ' όλο που έχω ακούσει πως ο πύργος είναι στοιχειωμένος.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Μπα; Μη τα πιστεύετε αυτό κυρία μου... Δεν υπάρχουν τέτοια πράγματα... Αστείο πράμα...

ΓΑΒΡ.: Θα με συστήσετε στις Κυρίες;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Βεβαίως, βεβαίως. (Μόνος του). Βρε που να πάρει οργή, δε θυμάμαι καθόλου τ' όνομά της. (Σιγά στη Δούκισσα και στην Κλεμεντίνη). Κυρίες μου θα ήθελα να σας συστήσω αυτή την κυρία αλλά μη με ρωτήστε πως τη λένε γιατί δε θυμάμαι καθόλου. Το μόνο που ξέρω είναι πως είναι πολύ φίλη της ανεψιάς μου της Κας Πετιπόν. (Δυνατά). Κυρίες μου επιτρέψτε μου να σας συστήσω την Κυρία (σιγά) ξέρω – γω – ποια...

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ.: Παριζιάνα;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Βεβαίως Παριζιάνα.

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ. και ΔΟΥΚΙΣΣΑ:(Μαζί). Χαίρω πολύ!

ΓΑΒΡ.: Επίσης.

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ.: (Σηκώνει το πόδι πάνω απ' την καρέκλα). Και... ζήτω ο πήδημα!

ΓΑΒΡ.: Α!

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: (Σηκώνεται, παίρνει την καρέκλα). Και... ζήτω το πήδημα! Συγγνώμη κυρίες και κύριοι αλλά η ηλικία μου δεν επιτρέπει στο πόδι μου να πάει πιο ψηλά...

ΓΑΒΡ.: Θα είναι έθιμο του τόπου. (Αρπάζει και αυτή την καρέκλα και κάνει το ίδιο). Και... ζήτω το πήδημα!

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Πως φαίνεται πως είναι αληθινή Παριζιάνα...

Κα ΔΗΜΑΡΧΟΥ.: Ναι αλλά και μεις σταθήκαμε στο ύψος μας...

ΓΑΒΡ.: Πολύ ωραία λοιπόν – τώρα εσείς Στρατηγέ μου μην ασχολείστε με τίποτα – θα τα αναλάβω όλα εγώ.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Έκπληκτος). Αυτή είναι θεότρελη.

ΓΑΒΡ.: Παρακαλώ καθίστε όλοι. Σας παρακαλώ! Πάρτε τις θέσεις σας και να βάλουμε λίγο μουσική να λαμπρύνουμε αυτήν την τόσο ευχάριστη βραδυά...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Ενώ όλοι κάθονται). Ναι, ναι, περιμένουμε την ανεψιά μου να μας τραγουδήσει!

ΓΑΒΡ.: Πολύ ωραία! Λίγη υπομονή κυρίες και κύριοι, σε λίγο θα μας τραγουδήσει η ανεψιά του Στρατηγού.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Μα τι θέλει και ανακατεύεται αυτή; Αρχίζει να μ' εκνευρίζει... Κυρία μου θα σας παρακαλέσω από δω και στο εξής...

ΓΑΒΡ.: Α, Στρατηγέ μου μη με λέτε «Κυρία μου», σας παρακαλώ...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Δηλαδή πως θα θέλατε να σας λέω;

ΓΑΒΡ.: Να με λέτε «Ανεψιά μου» και γω να σας λέω «θείε μου» (Τον αρπάζει και τον φιλάει στο μάγουλο).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Α. όχι! Αυτό πάει πολύ! Αυτή είναι για δέσιμο! (Βλέπει την Κλεμεντίνη να έρχεται με τη Γαρίδα). Ήρθατε επιτέλους! Τι κάνατε τόσες ώρες;

ΚΛΕΜ.: Έκανα μάθημα θείε μου.

ΓΑΡΙΔΑ: Έκανε το μάθημά της θείε μας.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Έπιασε τόπο τουλάχιστον;

ΚΛΕΜ.: Μάλιστα θείε μου!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Τόσο το καλύτερο λοιπόν (Στη Γαρίδα). Σου έχω μια έκπληξη αγαπημένη μου ανεψιά!

ΓΑΡΙΔΑ: Έκπληξη; Τι έκπληξη; (Τη βλέπει). Α! Η μητέρα Πετιπόν! Τώρα κατάλαβα γιατί ο γιατρός τόβαλε στα πόδια!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Στη Γαβριέλλα, παίρνοντας την Κλεμεντίνη απ' το χέρι). – Να σας συστήσω την ανεψιά μου Κλεμεντίνη – αυτήν που παντρεύουμε με τον υπολοχαγό Κορινιόν.

ΓΑΒΡ.: Α, τι χαριτωμένη που είναι. Όλες μου τις ευχές παιδί μου.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Παίρνει τη Γαρίδα). Φυσικά δε χρειάζεται να σας συστήσω την Κυρία Πετιπόν. (Και παίρνοντας την Κλεμεντίνη απομακρύνεται προς το μπουφέ).

(Η Γαρίδα κόβει το λόγο στη Γαβριέλλα που ετοιμαζόταν να μιλήσει, πάει σ' αυτήν, της πιάνει και τα δυο χέρια και...)

ΓΑΡΙΝΑ: Ακου. Να μας συστήσει! Ωραίο κι αυτό! Με τι λέει ο Στρατηγός; Πλάκα μας κάνει... Τι μου κάνεις; Καλά είσαι; Πόσο καιρό έχω να σε δω...

ΓΑΒΡ.: Ε;

ΓΑΡΙΔΑ: Μα δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που σε βλέπω! Για να σε δω λιγάκι! Μια χαρά είσαι! Στις ομορφιές σου! Απ' την τελευταία φορά που ειδωθήκαμε, όλο σκοτούρες είχα...

ΓΑΒΡ.: Α...

ΓΑΡΙΔΑ: Ο Εμίλ αρρώστησε βαριά.

ΓΑΒΡ.: Α...

ΓΑΡΙΔΑ: Ευτυχώς που τελικά δε χρειάστηκε ν' αναβάλουμε το γάμο της αδερφής του...

ΓΑΒΡ.: Α...

ΓΑΡΙΔΑ: Τη θυμάσαι την Ιωάννα;

ΓΑΒΡ.: Την Ιωάννα;

ΓΑΡΙΔΑ: Ναι, παντρεύτηκε το Γουστάβο.

ΓΑΒΡ.: Το Γουστάβο.

ΓΑΡΙΔΑ: Έλα τώρα, τον ξέρεις καλά το Γουστάβο.

ΓΑΒΡ.: Ε...

ΓΑΡΙΔΑ: Το μπούφο;

ΓΑΒΡ.: Α...

ΓΑΡΙΔΑ: Θυμάσαι τι κοροϊδία του πάταγε; Ε λοιπόν μάλιστα κυρία μου, τον πήρε... Αυτά έχει η ζωή... Τη μια μέρα λέμε άσπρο, την άλλη μέρα λέμε μαύρο – ή είσαι ανεμοδούρα ή δεν είσαι... Μα τι έχεις; Δε μου

φαίνεσαι πολύ καλά – θες να πεις κάτι; Καμιά πορτοκαλάδα; Κανά καφέ; Καμιά λεμονάδα;

ΓΑΒΡ.: (Σε αποβλάκωση). Μπύρα!

ΓΑΡΙΔΑ: Μπράβο! Μίλα! Πες ότι θέλεις! Εδώ είσαι σπίτι σου.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Μόνο αυτό μας έλειπε!

ΓΑΒΡ.: Σε... σε ευχαριστώ...

ΓΑΡΙΔΑ: (Στο Στρατηγό). Στρατηγέ μου, πέστε μου κάτι σας παρακαλώ...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Κυρία μου;

ΓΑΒΡ.: Πως τη λένε αυτή την Κυρία;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Ποια Κυρία;

ΓΑΒΡ.: Αυτή, που τώρα μόλις μου συστήσατε.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Νομίζει πως η Γαβριέλλα αστειεύεται). Α, αυτό είναι καλό... Πολύ καλό!!

ΓΑΒΡ.: Τι είπατε;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Καλό! Πολύ καλό! (Γελάει δυνατά).

ΓΑΒΡ.: (Στον Εμίλ που περνάει δίπλα της). Πέστε μου σας παρακαλώ πως λέγεται η Κυρία που μιλάει με τον Στρατηγό;

ΕΜΙΛ: Είναι η Κυρία Πετιπόν.

ΓΑΒΡ.: Η Κυρία Πετιπόν; Ο Στρατηγός έχει ξαναπαντρευτεί; Αυτό δεν μου το είπε ο Λουσιέν – (Όπως πλησιάζει η Γαρίδα, την αρπάζει με τα δυο χέρια και την τραβάει μπροστά). – Ελάτε εδώ, ελάτε εδώ να σας δω καλά!

ΓΑΡΙΔΑ: (Ανύσηχου). Ε;

ΓΑΒΡ.: Δεν τόξερα πως είστε η γυναίκα του Στρατηγού;

ΓΑΡΙΔΑ: Ε;

ΓΑΒΡ.: Η θεία μου!

ΓΑΡΙΔΑ: Τι;

ΓΑΒΡ.: Η θείτσα μου (Τη φιλάει).

ΓΑΡΙΔΑ: Εγώ;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Στη Γαρίδα) Πως σε είπε;

ΓΑΡΙΔΑ: Θείτσα!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Σκασμένος στα γέλια). Και μένα με λέει θείο! Αυτή είναι για δέσιμο!

ΓΑΒΡ.: Ζητώ συγνώμη! Ξεχάστηκα με τη κουβέντα και πρέπει να πάω ν' αλλάξω.

ΓΑΡΙΔΑ: Έτσι μπράβο. Πήγαινε γρήγορα!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Στη Γαρίδα). Και τώρα αγαπημένη μου ανεψιά σε παρακαλώ να μας τραγουδήσεις κάτι...

ΓΑΡΙΔΑ: Εγώ; Ουτε γι' αστείο! Δεν τραγουδάω.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Ναι, ναι, ναι!...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Έλα τώρα, δε κάνει να σε παρακαλάμε...

ΔΟΥΚΑΣ: Θαθ παρακαλώ... Τραγουδείτε μαθ... τραγουδείτε μαθ...

ΓΑΡΙΔΑ: (Στο Δούκα). Δεν μπορώ να σας αρνηθώ τίποτα...

ΔΟΥΚΑΣ: Θαθ ευχαριθώ...

(Μπαίνει ο Πετιπόν).

ΠΕΤΙΠΟΝ: Ουφ! Πάει κι αυτό.

ΓΑΡΙΔΑ: Είναι εδώ η γυναίκα σου.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Το ξέρω καλά.

ΓΑΡΙΔΑ: Και που την έβαλες;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Τη κλείδωσα μέσ' το δωμάτιό της.

ΓΑΡΙΔΑ: Και πιο είναι το κέρδος;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Κερδίζω χρόνο. Αυτό είναι όλο το μυστικό της ζωής.

ΓΑΡΙΔΑ: Λοιπόν, ποιος θα με συνοδέψει στο πιάνο;

ΔΟΥΚΑΣ: Η μαμά!

ΠΕΤΙΠΟΝ: Γιατί; Τι πρόκειται να κάνεις;

ΓΑΡΙΔΑ: Θα τους τραγουδήσω.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Βγάλτο απ' το μυαλό σου. Στο απαγορεύω.

ΓΑΡΙΔΑ: Είναι επιθυμία του Δούκα. Κυρία Δούκισσα, θα με συνοδέψετε στο πιάνο;

ΔΟΥΚΙΣΣΑ: Θα προσπαθήσω...

ΔΟΥΚΑΣ: (Στον Πετιπόν). Με κθετρελαίνει η Κυρία Πετιπόν... Αλλά κθέχασε να μου δώσει τη διεύθυνσή της στο Παρίθι. Θα θαθ πείραδε να μου τη δώθε εθείθ;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Λεωφόρος Μαλζέρμπ 66. Γιατί;

ΔΟΥΚΑΣ; (Του κλείνει το μάτι δείχνοντας με το κεφάλι τη Γαρίδα). Για τηθ κάνω επίθκεπθη!

ΠΕΤΙΠΟΝ: Θα χαρούμε ιδιαιτέρως.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Σιωπή, σιωπή!

(Η Γαρίδα αρχίζει να τραγουδάει)

«La Marmite a St. Lazare»

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Μπράβο! Μπράβο! Τι ωραία που τραγουδάτε! Τι ωραία που το είπατε!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Και τώρα χορό! Ελάτε να χορέψουμε!

ΓΑΡΙΔΑ: Ωραία ιδέα! Να χορέψουμε καντρίλιες!

Έξω η νύχτα ειν' ωραία

μ' ένα φεγγάρι που γελά
τρελλή γυναίκα και μοιραία
μας αγοράζει μας πουλά
έλα να σε κεράσω ένα βραστό στην αγορά
αυτό το σπίτι με βαραίνει και με πνίγει
έλα εκεί που πάντα η ζωή μας ξαγρυπνά
και δε κοιμάται γιατί ξέρει ότι είναι λίγη
έλα εκεί που πάντα η ζωή μας ξαγρυπνά
και δε κοιμάται γιατί ξέρει ότι είναι λίγη
μουσική

Σκίζουν τα στήθια το μετάξι
ψάχνουν τα χείλια να μας βρουν
άσε τον έρωτα ν' αράξει
μεσ' τα κορμιά μας που ριγούν
έλα να σε κεράσω ένα βραστό στην αγορά
αυτό το σπίτι με βαραίνει και με πνίγει
έλα εκεί που πάντα η ζωή μας ξαγρυπνά
και δε κοιμάται γιατί ξέρει ότι είναι λίγη
έλα εκεί που πάντα η ζωή μας ξαγρυπνά
και δε κοιμάται γιατί ξέρει ότι είναι λίγη
μουσική

έλα εκεί που πάντα η ζωή μας ξαγρυπνά
και δε κοιμάται γιατί ξέρει ότι είναι λίγη

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Ωραία, ωραία!

(Η Γαρίδα αρχίζει να χορεύει σαν τρελή, σηκώνει το φουστάνι της πάνω απ' το κεφάλι της, όλοι τα χάνουν).

ΟΛΟΙ : Ω!

ΠΕΤΙΠΟΝ: Καταστροφή! Πάει χάθηκαν όλα! Καταστράφηκα!

(Ακούγονται διάφορα όπως : «Ε, όχι, αυτό παραπάει» ή «Κανείς δε χορεύει έτσι» ή «θα μας πούνε τώρα πως έτσι χορεύουν στα σαλόνια του Παριουσιού;»)

(Μπαίνει ο Κορινιόν)

ΚΟΡΙΝ.: Τα σέβη μου Στρατηγέ.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Ω αγαπητέ Κορινιόν. Σας περιμέναμε! Ελάτε, ελάτε να σας πάω στην Κλεμεντίνη.

ΚΛΕΜ.: (Αρπάζει τον Κορινιόν, τον τραβάει, κάθεται σε μια καρέκλα, τον καθίζει στα γόνατά της και τον φιλάει με πάθος). Παίδαρέ μου εσύ... Γιατί άργησες; (Τον φιλάει στο λαιμό, στ' αφτιά, του αρπάζει το πόδι, αυτός τα χάνει τελείως).

ΚΟΡΙΝ.: Ω θεέ μου! Θεέ μου!

ΚΛΕΜ.: Το ξέρω πως τρελαίνεσαι να σου πιπιλάω το λαιμουδάκι σου...

ΚΟΡΙΝ.: Ω θεέ μου! Κάποια μου θυμίζουν όλα αυτά... Ήταν ανάγκη να την ξαναδώ χτες το βράδυ;

ΚΛΕΜ.: (Αρπάζει την καρέκλα). Και... ζήτη το πήδημα!

ΚΟΡΙΝ.: Θα τρελαθώ! Νομίζω πως ακούω τη Γαρίδα μου!

ΚΛΕΜ.: Α! Να η ξαδέρφη μου! Να σας συστήσω: Η κα Πετιπόν, ο Υπολοχαγός Κορινιόν.

ΚΟΡΙΝ.: Η Γαρίδα!

ΓΑΡΙΔΑ: Λοιπόν ξαδερφούλη μου; Είστε ικανοποιημένος απ' τη μαθήτριά μου;

ΚΛΕΜ.: Μπα; Γνωρίζετε;

ΚΟΡΙΝ.: Ναι! Όχι! Δηλαδή...

ΓΑΡΙΔΑ: Γνωριστήκαμε – στο φωτογράφο...

ΚΟΡΙΝ.: Σε παρακαλώ Κλεμεντίνη, άσε μας μόνους για δυο λεπτά. Πρέπει να μιλήσω με την ξαδέλφη σου.

ΚΛΕΜ.: Ναι, πέστε τα! Πέστε τα! (Φεύγει).

ΚΟΡΙΝ.: Τι κάνεις εδώ;

ΓΑΡΙΔΑ: Εσύ τι κάνεις;

ΚΟΡΙΝ.: Τώρα δε μιλάμε για μένα. Για σένα μιλάμε. Εδώ είναι σπίτι σοβαρό.

ΓΑΡΙΔΑ : Πολύ ευγενικός είσαι... Με διασκεδάζει η ιδέα να παραβρεθώ στους γάμους σου... Στο κάτω κάτω γιατί όχι; Εσύ ήρθες να βρεις την αρραβωνιαστικιά σου και γω ήρθα για να 'μαι κοντά στον εραστή μου...

ΚΟΡΙΝ.: Πάψε!

ΓΑΡΙΔΑ: Γιατί; Τι σε πειράζει; Ζηλεύεις;

ΚΟΡΙΝ.: Εγώ; Να ζηλέψω εγώ; Δεν είσαι με τα καλά σου... απλά... σε αγάπησα – και μόνο γι' αυτό έπρεπε να είχες λίγη λεπτότητα...

ΓΑΡΙΔΑ : (Στη μύτη του). Δεν έχω καμία λεπτότητα εγώ! Μ' ακούς; Δεν έχω λεπτότητες εγώ...

Δε μου λες, όσο ήμουνα μαζί σου σου μίλησα ποτέ για άλλον; Σου μίλησα; Λέγε! Αλλά τώρα αφού δε μ' αγαπάς πια...

ΚΟΡΙΝ.: Δε σ' αγαπάω πια... τι πάει να πει «δε σ' αγαπάω πια» ξέρω εγώ αν σ' αγαπάω ή αν δε σ' αγαπάω;

ΓΑΡΙΔΑ: Αφού παντρεύεσαι!

ΚΟΡΙΝ.: Όσο πλησιάζω, τόσο απομακρύνομαι... Δε μου λες; Είσαι σε θέση να μ' αγαπήσεις έτσι όπως μ' αγαπούσες;

ΓΑΡΙΝΑ: Θα δοκιμάσω...

ΚΟΡΙΝ.: Μια λέξη να μου πεις, τα τινάζω όλα στον αέρα.

ΓΑΡΙΔΑ: Και να πληγώσεις έτσι τη μικρή;

ΚΟΡΙΝ.: Αυτή με παίρνει γιατί της τόπε ο θεός της.

ΓΑΡΙΔΑ: Σ' αυτό έχει δίκιο.

ΚΟΡΙΝ.: Εσύ πως το ξέρεις;

ΓΑΡΙΝΑ: Γιατί μου τόπε. Τη ρώτησα αν ειν' ερωτευμένη μαζί σου και μου είπε ο έρωτας δεν πρέπει να υπάρχει πριν απ' το γάμο, και αφού εγώ δεν παντρεύτηκα ακόμα...

ΚΟΡΙΝ.: Το ζώνω! Πες μου, δεν το βρίσκεις πιο έντιμο δυο άνθρωποι να αγαπιώνται ελεύθερα από το νάναι παντρεμένοι και να μην αγαπιώνται.

ΓΑΡΙΔΑ: Το παρελθόν μου είναι παρόν για να σου απαντήσει.

ΚΟΡΙΝ.: Μη χάνουμε άλλο την ώρα μας... Με θέλεις;

ΓΑΡΙΔΑ: Ναι! Σε θέλει! Σε θέλω!

ΚΟΡΙΝ.: Και θα μου είσαι πιστή;

ΓΑΡΙΔΑ: Θα μου ζητήσεις κι άλλα;

ΚΟΡΙΝ.: Ναι! Θα μου είσαι πιστή! Έλα! Πάμε να το σκάσουμε!

ΓΑΡΙΔΑ: Πάω να ρίξω κάτι πάνω μου και φύγαμε!

ΚΟΡΙΝ.: Και γω να γράψω δυο λόγια στο Στρατηγό.

ΓΑΡΙΔΑ: (Πριν βγει, σηκώνει το πόδι). Και ζήτω... το πήδημα!
(Βγαίνει).

(Μπαίνει η Γαβριέλλα).

ΓΑΒΡ.: (Στον Κορινιόν). Α, κύριε, δε φαντάζεστε τι τρομάρα πέρασα! Ήμουνα στο δωμάτιό μου και ξαφνικά η πόρτα κλείδωσε μόνη της! Το κλειδί γύρισε μόνο του! Φώναζα, ούρλιαζα, κανείς δε μ' άκουγε. Ευτυχώς που...

ΚΟΡΙΝ.: Κυρία μου τα σέβη μου (Φεύγει).

ΓΑΒΡ.: Ούτε άκουσε τι του είπα... Μου φαίνεται πως έχουν δίκιο να λένε πως ο Πύργος είναι στοιχειωμένος... Αλλά τι ήρθα να πάρω; Α, ναι τα κλειδιά μου – είχα αφήσει την τσάντα μου πάνω στο πιάνο – περίεργο – μήπως έπεσε;
(Χώνεται ολόκληρη κάτω απ' το πιάνο. Φαίνεται μόνο ο πισινός της).
(Μπαίνει ο Πετιπόν, βλέπει το πισινό της γυναίκας του).

ΠΕΤΙΠΟΝ: Χριστέ μου! Τόσκασε! (Τρέχει και σβήνει όλα τα φώτα. Σκύβει και χώνεται από κάτω απ' την άλλη μεριά του πιάνου).

ΓΑΒΡ.: Ω θεέ μου. Δε βλέπω τίποτα – τι σημαίνουν όλα αυτά άραγε; (Ο Πετιπόν σκουντουφλάει, πάει να κρατηθεί απ' το ταμπουρέ και πέφτει πάνω στα πλήκτρα που κάνουν περίεργους θορύβους).

ΓΑΒΡ.: (Έντρομη). Ποιος είναι εκεί; Στο πιάνο... Ποιος είναι; Το πιάνο παίζει μόνο του! Είναι στοιχειωμένο!

ΠΕΤΙΠΟΝ: Γαβριέλλα – είμαι ο Άγγελος!

(Βλέπει πάνω στο πιάνο τη θήκη ενός ρολογιού – θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε αντικείμενο που φοριέται σαν καπέλλο – και της το φοράει για καπέλο).

ΓΑΒΡ.: Ο Αρχάγγελος Γαβριήλ.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Φύγε αμέσως από δω! Πάρε τη βαλίτσα σου και φύγε αυτή τη στιγμή απ' το στοιχειωμένο αυτό Πύργο! Φύγε χωρίς να γυρίσεις να κοιτάξεις πίσω σου! Και ευχαρίστησε τους Ουρανούς...

ΓΑΒΡ.: Ευχαριστώ Άγγελέ μου (Ο Πετιπόν τη παίρνει απ' το χέρι, πάντα αυτή με το κουτί στο κεφάλι για καπέλο και την οδηγεί προς την έξοδο).

(Μπαίνει ο Στρατηγός)

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Ποιος έσβησε εδώ τα φώτα; (Γυρίζει το διακόπτη και ανάβουν όλα τα φώτα – Βλέπει τη Γαβριέλλα με το κουτί στο κεφάλι). Πάλι αυτή η τρελή. Α, αυτό πάει πολύ! Τι κάνετε εκεί κυρία μου; (Λέγοντας αυτό πάει να της βγάλει το κουτί απ' το κεφάλι – η Γαβριέλλα το κρατάει με τα δυο της χέρια και αντιστέκεται).

ΓΑΒΡ.: Αφήστε με! Αφήστε με σας λέω.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Για κάντε μου τη χάρη Κυρία μου! Δώστε μου παρακαλώ αμέσως αυτό το κουτί.

ΓΑΒΡ.: Ο Αρχάγγελος Γαβριήλ μου το φόρεσε!

(Μπαίνει ο Μονζικούρ).

ΜΟΝΖ.: (Στον Πετιπόν). Έρχομαι να σου πω πως κινδυνεύεις.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Είμαι πια έτοιμος για όλα. Τι συμβαίνει πάλι;

ΜΟΝΖ.: Η γυναίκα σου είναι εδώ.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Ευχαριστώ για το νέο. Αλλά ήρθες στην ώρα. Μόνο εσύ μπορείς να με σώσεις. Τρέχα βρες το Στρατηγό και πέστου πως ήρθες να με πάρεις επειγόντως για μια εγχείρηση. Θα πάρω μαζί μου τη Γαρίδα και γλύτωση!

ΜΟΝΖ.: Πάω αμέσως να τον βρω. (Φεύγει)

(Μπαίνει ο Κορινιόν)

ΚΟΡΙΝ.: (Στον Πετιπόν). Α, κύριε Πετιπόν μια και σας βρίσκω εδώ μήπως μπορείτε να μου κάνετε μια χάρη;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Εγώ;

ΚΟΡΙΝ.: Είμαι υποχρεωμένος να φύγω επειγόντως – μήπως θα μπορούσατε να δώσετε αυτό το γράμμα στο Στρατηγό;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Ευχαρίστως!

ΚΟΡΙΝ.: Σας ευχαριστώ. (Μπαίνει η Γαρίδα τυλιγμένη σε ένα δαντελένιο πέπλο).

ΓΑΡΙΔΑ: (Καμπουριάζει σα γρια και λέει στο Πετιπόν). Αντίο σας κύριε.

ΠΕΤΙΠΟΝ: (Υποκλίνεται). Χαίρετε κυρία μου.

(θα είναι η γιαγιά της φαίνεται)

(Μπαίνει ο Στρατηγός)

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Στον Πετιπόν). Μήπως είδες τον Κορινιόν; Δε τον βρίσκω πουθενά.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Μόλις μου έδωσε αυτό το γράμμα να σας δώσω...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Τι περίεργο... (Ανοίγει το γράμμα, το διαβάζει). Ω, που να πάρει ο διάολος! Μου γράφει πως φεύγει με την ερωμένη του! Ε, αυτό παραπάει. Θα του δείξω εγώ! Εμίλ!

ΕΜΙΛ: Μάλιστα Στρατηγέ μου.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Μήπως είδες τον υπολοχαγό Κορινιόν;

ΕΜΙΛ: Μάλιστα Στρατηγέ μου μόλις έφυγε με το αυτοκίνητή του. Ήταν μαζί του και η Κιρία Πετιπόν.

ΠΕΤΙΠΟΝ: (Ξερός). Ε;

ΣΤΡΑΤ: Τι είπες; Ο Κορινιόν με την κα Πετιπόν; (Στον Πετιπόν). Τάκουσες;
Σου πήρε τη γυναίκα σου!

ΠΕΤΙΠΟΝ: (Πανευτυχής). Αλήθεια;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Εκπληκτος). Αυτό μόνο βρήκες να πεις; «Αλήθεια» τόση εντύπωση σου έκανε; Έννοια σου όμως και αυτό δεν θα τελειώσει έτσι! Αν εσύ είσαι φιλοσοφος εγώ δεν είμαι καθόλου! Έχεις το όνομά μου και σε πληροφορώ πως στην οικογένειά μας δεν είχαμε ποτέ κανέναν κερατά! Και δε θα κάνουμε αρχή μαζί σου! Εμίλ!

ΕΜΙΛ: Μάλιστα Στρατηγέ.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Ετοίμασε αμέσως τη βαλίτσα μου και τη βαλίτσα του κυρίου Πετιπόν. Και κατέβασέ τες.

ΕΜΙΛ: Μάλιστα Στρατηγέ μου.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Μα γιατί;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Γιατί; Φαντάζεσαι πως θα τους αφήσω να μου ξεφύγουν;
(Μπαίνει η Γαβριέλλα)

ΓΑΒΡ.: Α, Στρατηγέ μου!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Χωρίς να σταματήσει, φεύγοντας).

Αϊ παράτα με και συ τρελή!

ΓΑΒΡ.: (Βλέπει τον Πετιπόν). Α! Λουσιέν, εσύ εδώ;

ΠΕΤΙΠ: Ναι, ναι, θα σου εξηγήσω, φύγε τώρα φύγε. (Τη σπρώχνει έτσι ώστε μπαίνοντας ο Στρατηγός να μη τη βλέπει).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Πάει μας την κοπάνισαν! Λουσιέν, η κυρία Πετιπόν είναι τσούλα!

ΓΑΒΡ.: Τι είπε; (Πάει κατευθείαν στο Στρατηγό και του σκάει ένα χαστούκι).
Άρπα την.

ΣΤΡΑΓ.: Ωχ!

ΠΕΤΙΠΟΝ: (Σαν να την έφαγε αυτός). Ωχ!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Πρώτη φορά τις τρώω από γυναίκα!

ΜΟΝΖ.: Α, Στρατηγέ μου και σας έψαχνα!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Φτάνετε στην ώρα κύριε! Είστε υπεύθυνος για τις πράξεις της γυναίκας σας (του δίνει ένα σκαμπίλι και ο Μονζικούρ πέφτει πάνω στην καρέκλα κοντά στο πιάνο).

ΜΟΝΖ.: Ωχ!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Στη διάθεσή σας κύριε, σπαθί ή πιστόλι – όπως προτιμάτε...

ΠΕΤΙΠΟΝ: Έλα πάλι, τυχερός είσαι... διαλέγεις και παίρνεις...

(Φεύγει ενώ ο Μονζικούρ μένει άφωνος, τρίβοντας το μάγουλό του).

Τέλος Β' Πράξης

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

(Το ίδιο σκηνικό όπως στην πρώτη πράξη, ίδια έπιπλα εκτός του «πουφ» που δε χρειάζεται πια).

(Ο Δούκας ορμάει μέσα με μπουκέτο στο χέρι, ακολουθεί ο Ετιέν)

ΕΤΙΕΝ: Μην επιμένετε κύριε. Η κυρία μόλις επέστρεψε απ' το ταξίδι της και είναι πολύ κουρασμένη. Μου είπε πως δεν είναι εδώ για κανέναν.

ΔΟΥΚΑΣ: Πέθτε τηθ πωθ είναι εδώ ο Δούκαθ και θα καταλάβει.

ΕΤΙΕΝ : Μα μην επιμένετε σας παρακαλώ.

ΔΟΥΚΑΣ: Αφου θαθ λέω με περιμένει!

ΕΤΙΕΝ: Ναι;

ΔΟΥΚΑΣ: (Του δίνει χαρτονομίσματα). Για θαθ. Η Κυρία Πετιπόν είναι η αγάπη μου. Πήγαινε να τηθ το πειθ αμέθωθ.

ΕΤΙΕΝ: Α! Σας ευχαριστώ πολύ κύριε Δούκα. Θα της πω πως είναι μεγάλη ανάγκη να τη δείτε... - τρελός είναι – (Φεύγει).

ΦΑΝΗ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑΣ: Αφού σου είπα πως δε θέλω να δω κανέναν.

ΔΟΥΚΑΣ: Ως! Η θεία της είναι! Αυτό το τέρας.

ΦΩΝΗ ΕΤΙΕΝ: Το ξέρω κυρία αλλά είναι πολύ μεγάλη ανάγκη...

(Μπαίνει η Γαβριέλλα, ο Δούκας υποκλίνεται ψυχρά).

ΔΟΥΚΑΣ: Τα θέβη μου κυρία...

ΓΑΒΡ.: Είστε ο Δούκας του Βαλμοντέ;

ΔΟΥΚΑΣ: Προθωπικώθ.

ΓΑΒΡ.: Βέβαια, γνωριστήκαμε χτες το βράδυ στου Στρατηγού.

ΔΟΥΚΑΣ: Ακριβώθ. Είθαθε μαζί τηθ.

(Η Γαβριέλλα δείχνει πως δεν καταλαβαίνει. Κάθονται και οι δυο και πέφτει παγωμάτα και σιωπή εκ μέρους και των δυο. Αυτή περιμένει

ν' ακούσει τι έχει να της πει, αυτός ούτε γυρίζει να την κοιτάξει και φαίνεται φοβερά ενοχλημένος απ' την παρουσία της – ξεφανικά και απότομα μετά από πολύ μεγάλη παύση, της λέει).

ΔΟΥΚΑΣ: Πωθ είναι η Κυρία Πετιπόν;

ΓΑΒΡ.: Αρκετά καλά, ευχαριστώ. Λιγάκι κουρασμένη από το ταξίδι.

ΔΟΥΚΑΣ: (Κοιτάζει συνέχεια απ' τη μεριά της πόρτας).

Τι ενοχλητική αυτή η γυναίκα...

ΓΑΒΡ.: (Κοιτάει απ' τη μεριά που κοιτάει ο Δούκας)

Μα τι κοιτάει αυτός;

ΔΟΥΚΑΣ: (Απότομα). Μήπως είναι άρρωστη;

ΓΑΒΡ.: Ποια;

ΔΟΥΚΑΣ: Η Κυρία Πετιπόν.

ΓΑΒΡ.: Τι περίεργος τρόπος ομιλίας είναι αυτός; Γιατί μου μιλάει στο τρίτο πρόσωπο; (Δυνατό). Όχι καλά είναι, ευχαριστώ!

ΔΟΥΚΑΣ: Α, ευτυχώς! Ευτυχώς! (Ξανακοιτάει προς την πόρτα. Αυτή, φοβερά περίεργη να καταλάβει τι κοιτάει αυτός, οι ματιές τους συναντιώνται, ανταλλάσσουν κάποια γελάκια ε... ε... μετά ξαναπέφτουν και οι δυο στη σιωπή, ο καθένας στον ευατό του).

ΓΑΒΡ.: (Απότομα). Με συγχωρείτε Δούκα μου αλλά είμαι κάπως βιαστική και αν θέλετε...

ΔΟΥΚΑΣ: (Σηκώνεται και βολτάρει νευρικά). Θαθ παρακαλώ κυρία μου – πηγαίνετε, κάντε τη δουλειά θαθ, μην αθχολείθε μαζί μου – Πηγαίνετε!

ΓΑΒΡ.: Πρόκειται περί τρελού. (Παύση)

ΔΟΥΚΑΣ: Ωραία βραδυά χθεθ.

ΓΑΒΡ.: Πράγματι.

ΔΟΥΚΑΣ: Ωραίο και το τοπίο.

ΓΑΒΡ.: (Εκπληκτη). Βέβαια...

ΔΟΥΚΑΣ: (Μόνος του). Αν νομίζετε αυτή πωθ έχω όρεκτη να μιλάω μαζί τηθ...

(Με το μπουκέτο τα λουλούδια που κρατάει στο χέρι του της δίνει το χέρι ρωτώντας την). Μου επιτρέπετε μια ερώτηθη;

ΓΑΒΡ.: (Νομίζει πως το μπουκέτο είναι για αυτήν). Ω! Ευχαριστώ πολύ!

ΔΟΥΚΑΣ: (Τραβάει απότομα το μπουκέτο). Όχι! Πέθετε μου θαθ παρακαλώ, θέλει πολύ ώρα να αδειάθει τιθ βαλίθεθ τηθ;

ΓΑΒΡ.: Δεν ξέρω Δούκα μου, εξαρτάται. Αλλά δεν πιστεύω πως ήρθατε εδώ για να μιλήσουμε για τις βαλίτσες και τα ανάλογα...

ΔΟΥΚΑΣ: Όχι, φυθικα.

ΓΑΒΡ.: Ο υπηρέτης μου είπε πως έχετε κάτι πολύ επείγον να μου πείτε...

ΔΟΥΚΑΣ: Μάλιθτα.

ΓΑΒΡ.: Ωραία λοιπόν, μιλήστε! Περί τίνος πρόκειται;

ΔΟΥΚΑΣ: Περί τίνοθ πρόκειται; (Απότομα σηκώνεται). Δεν μπορώ να θαθ πω!

ΓΑΒΡ.: Πως;

ΔΟΥΚΑΣ: Α! Θαθ παρακαλώ κυρία μου! Μη επιμένετε! Αθ μιλήθουμε για ότι άλλο θέλετε αλλά για να θαθ πω το λόγο που είμαι εδώ, αυτό βγάλτε το τελείωθ απ' το μυαλό θαθ.

ΓΑΒΡ.: Τι ιδιόρρυθμος τύπος είναι αυτός; Με συγχωρείτε κύριε Δούκα αλλά για ποιο λόγο βρίσκεστε εδώ;

ΔΟΥΚΑΣ: Αυτό κυρία μου (πονηρά) αφορά εμένα! Αλλά η ώρα πέραθε και βλέπω πωθ η κυρία Πετιπόν είναι απαθχολημένη – θα έρθω άλλη φορά.

ΓΑΒΡ.: Α...

ΔΟΥΚΑΣ; Θαθ χαιρετώ κυρία μου. Θα ξανάρθω... θα ξανάρθω... (Φεύγει).

ΓΑΒΡ.: Τρελός είναι ο καημένος. (Κλείνει την πόρτα).

(Μπαίνει ο Πετιπόν, δε βλέπει τη Γαβριέλλα και μονολογεί).

ΠΕΤΙΠΟΝ: Τι ανυπόφορη γυναίκα θεέ μου! Έρχεται στον Πύργο ακάλεστη, επιμένει πως είναι καλεσμένη, επιμένει πως είναι γυναίκα μου, χαστουκίζει το θείο μου, αναγκάζεται ο θεός μου να ζητήσει σε μονομαχία τον Μανζικούρ και όλα αυτά γιατί αυτή η τρελή... (Τη βλέπει). Α! Εδώ είσαι εσύ; Πότε γύρισες;

ΓΑΒΡ.: Πριν από λίγο – τι μονολογούσες τόση ώρα;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Εγώ; Μονολογούσα; Δε νομίζω. (Μπαίνει ο Ετιέν μ' ένα μπουκέτο λουλούδια και ένα γράμμα).

ΕΤΙΕΝ: Αυτά τα στέλνει ο Δούκας για την κυρία. (Ο Πετιπόν πάει να τα πάρει).

ΓΑΒΡ.: Δώστα μου εμένα. Δικά μου είναι. (Ο Ετιέν της τα δίνει, φεύγει. Αυτή ανοίγει το γράμμα). Τι περίεργο γράμμα. Είναι τελείως τρελός. (Στον Πετιπόν),. Διάβασε τι μου γράφει ο ηλίθιος. (Όπως ο Πετιπόν πλησιάζει, αυτή διαβάζει). «Κυρία μου! Από τότε που μου μιλήσατε για τον έρωτα, η καρδιά μου ξεχειλίζει από σας».

ΠΕΤΙΠΟΝ: Τι έκανε λέει;

ΓΑΒΡ.: Είναι θρασύτατος!

ΠΕΤΙΠΟΝ: Γαβριέλλα! Στην ηλικία σου...

ΓΑΒΡ.: Τι είπες; Τρελάθηκες τελείως; Δυο λόγια του είπα μόνο – τον ρώτησα αν είδε το Στρατηγό – δε βλέπω τίποτα το πονηρό σ' αυτό...

ΠΕΤΙΠΟΝ: Δεν είναι τα λόγια που έχουν σημασία. Είναι ο τρόπος που τα λέει κανείς. Μπορεί να το είπες προκλητικά. Άλλωστε δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά...

ΓΑΒΡ.: Στ' ορκίζομαι Λουσιέν! Δεν ανάψα καμία φωτιά!

ΠΕΤΙΠΟΝ: Δέχομαι πως μπορεί να έγινε υποσυνείδητα. Αλλά σου απαγορεύω να τον ξαναδείς.

ΓΑΒΡ.: Στ' ορκίζομαι στη ζωή σου.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Τη ζωή μου άστην ήσυχη σε παρακαλώ.

(Μπαίνει ο Στρατηγός με τη Γαρίδα).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Πέστε στον ανεψιό μου πως τον περιμένω. Μην αναφέρετε καθόλου την κυρία.

ΕΤΙΕΝ: Μάλιστα Στρατηγέ.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Τώρα θα βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους.

ΓΑΡΙΔΑ: Δε νομίζω πως θα χαρεί που θα με δει.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Αυτό μη σε απασχολεί. Έλα, κρύψου εδώ και γω θα του μιλήσω. Και όταν είναι η κατάλληλη στιγμή θα σε φωνάξω.

ΓΑΡΙΔΑ: Ναι θείε μου, θα με φωνάξετε εσείς. (Βγαίνει)

(Μπαίνει η Γαβριέλλα)

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Α, που να πάρει η οργή! Η τρελή. Μα τι θέλει όλη την ώρα μες το σπίτι του ανεψιού μου;

ΓΑΒΡ.: Α, Στρατηγέ μου, τι ευτυχής που είμαι που σας βλέπω!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Σας παρακαλώ κυρία μου – μετά απ' ότι συνέβη μεταξύ μας...

ΓΑΒΡ.: Τι, ακόμα το θυμάστε;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Τι θέλετε να πείτε αν ακόμα το θυμάμαι; Πολύ φοβάμαι πως δεν έχετε καμία συναίσθηση των πράξεών σας.

ΓΑΒΡ.: Πως δεν έχω θείε μου;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Και κάντε μου τη χάρη να μην με ξαναπείτε «θείο» (Παύση). Να με λέτε Στρατηγέ.

ΓΑΒΡ.: Όπως επιθυμείτε Στρατηγέ μου και ειλικρινά σας ζητώ συγνώμη για ότι έγινε.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Κατόπιν αυτού... δέχομαι να ξεχάσουμε το δυσάρεστο αυτό γεγονός υπό τον όρο φυσικά να μου ζητήσει συγνώμη ο άντρας σας... Παρόλο το χαστούκι που του έδωσα.

ΓΑΒΡ.: Του δώσατε χαστούκι; Α δε μου τόπε!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Όταν τις τρώει κανείς, συνήθως το βουλώνει.

ΓΑΒΡ.: Λουσιέν, ο Στρατηγός με συγχώρεσε.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Ναι, αλλά υπό τον όρο να μου ζητήσει συγνώμη ο άντρας σας.

ΓΑΒΡ.: (Στον Πετιπόν). Γιατί δεν μου είπες πως σε χαστούκισε ο Στρατηγός;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Εμένα; Αν, ναι, όταν ήμουνα μικρός – πήγαινε μέσα τώρα.

ΓΑΒΡ.: Όχι, χτες.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Αστεία τόκανε – άντε πήγαινε σου λένε. (Τη διώχνει).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Όλο μπροστά μου τη βρίσκω αυτή την τρελή – πως μου είπες πως τη λένε;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Κα Μονζικούρ.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Α, μάλιστα. Και τώρα Λουσιέν θέλω να δώσω ένα τέλος σ' αυτή την ανόητη παρεξήγηση.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Ποια απ' όλες;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Η γυναίκα σου είναι αθώα. Δεν υπάρχει τίποτα ανάμεσα σ' αυτήν και στον Κορινιόν. Είναι εξακριβωμένο. Πρέπει λοιπόν να τη συγχωρέσεις.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Με βρίσκετε σύμφωνο θείε μου και γι' αυτό σας έγραψα το πρώι πως φεύγω μαζί της απόψε στην Ιταλία!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Α, αυτό μου δίνει μεγάλη χαρά! (Πάει και παίρνει τη Γαρίδα). Πέσε στην αγκαλιά του! Σε συγχωρεί!

ΓΑΡΙΔΑ: (Ορμάει). Αγάπη μου!

ΠΕΤΙΠΟΝ: (Έξαλλος). Α, όχι!

(Η Γαρίδα αγκαλιάζει τον Πετιπόν και ενώ δίνουν την εντύπωση πως φιλιούνται, στην πραγματικότητα τσακώνονται).

ΠΕΤΙΠΟΝ: Έξω αμέσως.

ΓΑΡΙΔΑ: Δεν πάω πουθενά.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Φύγε είπα.

ΓΑΡΙΔΑ: Δεν το κουνάω από δω.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Δεν σε θέλω εδώ μέσα.

ΓΑΡΙΔΑ: Θα μπήξω τις φωνές.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Θα σε σκοτώσω.

ΓΑΡΙΔΑ: Α, για να σου πω! Αν προτιμάς, κάτσε με τη γριά σου!

ΠΕΤΙΠΟΝ: Τι είπες;

ΓΑΡΙΔΑ: Καληνύχτα! (Πάει να φύγει)

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Όχι, όχι, θα το μετανιώσεις! Έλα δω! Μην κλαίς...

ΓΑΡΙΔΑ: (Κλαίει). Εγώ κάνω ότι μπορώ για να τον ευχαριστήσω κι αυτός... Έχω χάρη που χω καλή καρδιά αλλιώς θα σου λεγα γω... (Στο

Στρατηγό). Εσείς είσαστε τόσο καλός Στρατηγούλη μου... (Τον χαϊδεύει στα μάγουλα). Εσείς είστε ο μόνος που με καταλαβαίνει.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Έλα, έλα δω να φιλήσεις το θείο σου...

(Η Γαρίδα πάει κοντά του και αρχίζει να το φιλάει στα μάτια, πολλή ώρα, τόσο που αυτός αρχίζει να αναστατώνεται). Ω θεέ και Κύριε! Ω θεέ και Κύριε!

ΓΑΡΙΔΑ: Ααααααχ... Αυτό φιλί μούκανε τόσο καλό...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Ααααααχ... Αν δεν ήσουν ανεψιά μου... Θεέ και Κύριε...

ΓΑΡΙΔΑ: Ααααααχ... Αν μπορούσα να είχα έναν άντρα σαν εσένα Στρατηγούλη μου... που να με καταλαβαίνει...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Δηλαδή, ο ανεπιός μου δεν σε καταλαβαίνει;... δηλαδή σε... παραμελεί;

ΓΑΡΙΔΑ: (Κατεβάζει τα μάτια). Καλύτερα να μην το συζητήσουμε αυτό Στρατηγούλη μου...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Καημένο μου! Αθώο μου κορίτσι! Αχ, τι πρόβλημα αυτό οι σύζυγοι... (Της δίνει ένα γερό φιλί και την παίρνει απ' το χέρι οδηγώντας την στην «ηλεκτρική» πολυθρόνα). Έλα, κάθισε εδώ να ηρεμήσεις και εγώ θα του ξαναμιλήσω του ανεπιού μου. (Χωρίς να το καταλάβει, πατάει το διακόπτη της πολυθρόνας και η Γαρίδα μένει ξερή).

(Μπαίνει ο Δούκας με μπουκέτο λουλούδια, πάει κάθετα στον καναπέ).

ΔΟΥΚΑΣ: Ελπιδω νάμαι πιο τυχερόθ αυτή τη φορά... Και να μην κθανάρθει η γριά...(τη βλέπει). Α! εδώ ήθετε! Είμαι ευτυχήθ! Θαθ θκέπτομαι θυνεχώθ! Μα γιατί να κοιτάτε έθθθ; Με κοροϊδεύετε; Προθοχή, θα θαθ

εκδικηθώ... Γιατί δεν απαντάτε; Ε, λοιπόν να και γω (πέφτει στα γόνατα μπροστά της και τη φιλάει – κοκκαλώνει αυτομάτως).

(Μπαίνουν Στραηγός και Πετιπόν και συγχρόνως η Γαβριέλλα που βλέπει τη Γαρίδα και τρέχει προς αυτήν).

ΓΑΒΡ.: Η θεία μου! (Την πιάνει, κοκκαλώνει).

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Έξαλλος μαζί της). Α, μα αφήστε μας ήσυχους επιτέλους.

(Πάει να την πιάσει απ' το χέρι, μένει ξέρος).

ΠΕΤΙΠΟΝ: Όχι! Μην την πιάσετε θείε μου! (Δεν προφταίνει, τον έχει πιάσει αυθόρμητα λέγοντάς του αυτά, κοκκαλώνει κι αυτός).

(Μπαίνει ο Ετιέν).

ΕΤΙΕΝ: (Στον Πετιπόν). Κύριε σας ζητάει (τον πιάνει, ξερός κι αυτός).

(Τώρα έχουμε «ξερούς» τη Γαρίδα, το Δούκα, τη Γαβριέλλα, το Στρατηγό, τον Πετιπόν, τον Ετιέν).

(Μπαίνει ο Κορινιόν).

ΚΟΡΙΝ.: Στρατηγέ μου, θα πρέπει να σας εξηγήσω (Τον πιάνει, μένει ξερός).

(Μπαίνει ο Μονζικούρ. Τους βλέπει όλους έτσι).

ΜΟΝΖ.: Τι είναι αυτό τον μουσείο Grevin; Παρέλυσαν οι πάντες μ' αυτό το παιγνίδι του διαβόλου! (Αρχίζει και παίζει με τους διακόπτες. Ξαφνικά τινάζονται όλοι σαν να τους χτύπησε το ηλεκτροσόκ). Ίσως να δοκιμάσω το άλλο κουμπί και ξαφνικά αρχίζουν να μιλάνε όλοι μαζί.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Η ανεψιά μου, που είναι η ανεψιά μου;

ΚΟΡΙΝ.: Στρατηγέ μου, θα ήθελα να σας εξηγήσω.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Υπολοχαγέ Κορινιόν, θα ήθελα να σας εξηγήσω.

ΜΟΝΖ.: Όστε ερχόμαστε αντιμέτωποι ο δολοφόνος με το θύμα του.

ΓΑΒΡ.: Α θεία μου, πόσο χεραίρομαι που σε βλέπω!

ΔΟΥΚΑΣ: Είμαι ο εραστής μιας κυρίας του καλού κόσμου.

ΕΤΙΕΝ: Κύριε, σας ζητάνε και επιμένουν πως είναι επείγον...

ΓΑΡΙΔΑ: Μα τι έγινε; Κοιμόμουν;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Θαυμάσια λοιπόν, όλα επιτέλους θα ξεκαθαρίσουν εντός δευτερολέπτων. Όλες οι λεπτομέρειες σχετικά με τη μονομαχία.

ΓΑΒΡ.: Αυτή η συζήτηση είναι μεταφορική θεωρητική ή κυριολεκτική;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Δυστυχώς, κυρία μου, κυριολεκτική.

ΓΑΒΡ.: (Αγκαλιάζει τον Πετιπόν). Θα πεθάνω μαζί σου! Οι φωνές με ειδοποίησαν πως η μοίρα δε μας χωρίζει!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: (Την έπιασε η κρίση). Ντροπή σας!

ΓΑΒΡ.: Ντροπή μου;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Να πέφτετε στην αγκαλιά του ερωμένου σας μπροστά στα μάτια του συζύγου σας! Και μπροστά στα μάτια της συζύγου του!

ΜΟΝΖ.: Νομίζω πως έφτασε η στιγμή να ξεκαθαρίσει μια για πάντα αυτή η παρεξήγηση.

ΠΕΤΙΠΟΝ: Θείε μου, φοβάμαι πως ήρθε η στιγμή να με καλέσεις σε μονομαχία...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Εγώ;

ΠΕΤΙΠΟΝ: Σου οφείλω μια εξήγηση και έναν θάνατο. Η κα Μονζικούρ είναι στην πραγματικότητα η κα Πετιπόν και η καΠετιπόν είναι...

ΓΑΡΙΔΑ: Ελεύθερο πολύ!

ΔΟΥΚΑΣ: Τότε, μπορώ να γονατίσω μπροστά σου;

ΓΑΡΙΔΑ: Άμα σου κάνει κέφι...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Με κοροϊδέψατε!

ΓΑΒΡ.: Με απάτησε!

ΠΕΤΙΠΟΝ: Ναι Γαβριέλλα σεαπάτησα!

ΓΑΒΡ.: Όχι εσύ! Αυτός (Δείχνει τον Δούκα)

ΔΟΥΚΑΣ: Εγώ; Θαθ απάτηθα εγώ;

ΓΑΒΡ.: Μου στείλατε ερωτική επιστολή και μου ζητάτε να το σκάσω μαζί σας στο Λονδίνο.

ΔΟΥΚΑΣ: Μα αυτό έγινε από λάθοθ.

ΓΑΒΡ.: Το μόνο λάθος είναι ότι με απορρίπτετε.
(Μπαίνει η Κλεμεντίνη).

ΚΛΕΜ.: Θείε μου, δεν άντεχα να μείνω άλλο στην Τουραίν. Ήθελα να είμαι με τον αρραβωνιαστικό μου...

ΓΑΡΙΔΑ: Ακόμα ένα θύμα των ανδρών.

ΚΟΡΙΝ.: Θέλω να μου έχει εμπιστοσύνη Κλεμεντίνη. Τυφλή, απόλυτη εμπιστοσύνη.

ΓΑΡΙΔΑ: Α! Τον παλιάνθρωπο! Α το κτήνος! Α το κάθαρμο! Τα ίδια λόγια! Τα ίδια της λέει ο απατεώνας! Ότι μούλεγε και μένα!

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Γλυκό μου κορίτσι, μη σε νοιάζει, θα σε παρηγορήσω εγώ...

ΔΟΥΚΑΣ: Όχι εθείθ, εγώ θα την παρηγορήσω.

ΓΑΡΙΔΑ: Παρηγορηθείτε... Και οι δυο μπορείτε να με παρηγορήσετε. Θα προσπαθήσω να ξεχάσω στο Μαξίμ... (Στο Δούκα). Θάρθεις μαζί μου;

ΔΟΥΚΑΣ: Θα έρθω, θα έρθω!

ΓΑΡΙΔΑ: Και συ Στρατηγούλη μου;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ: Βεβαίως και θάρθω!

ΠΕΤΙΠΟΝ: Τι, και με τους δυο;

ΓΑΡΙΔΑ: Έμαθες πολύ λίγα απ' το γάμο μας... Το «δυο» μπορεί να σημαίνει «συντροφιά» αλλά το «τρία» είναι ένα «τρίγωνο» που δίνει πολλές δυνατότητες...

(Τραγούδι της Γαρίδας)

ΤΕΛΟΣ